

Erdődi Attila

Versekbe írt világom

2016

Erdődi Attila

Versekbe írt világom

Erdődi Attila

Versekbe írt világom

ISBN 978-615-5539-13-8

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2016

legyenkonyved.hu
infoszponzor@gmail.com

Tartalom

Előszó helyett	9. oldal
Történelmünk régen és ma	11. oldal
Sport	24. oldal
Csodás világunk földön – égen	31. oldal
Ez az én életem	70. oldal
Szerelem	100. oldal
Az emberi létezés	112. oldal
Gyerekek	143. oldal
Ünnepek	150. oldal
Színdarabok	
– Óz, a nagy varázsló dalszövegek	167. oldal
– Egy rúdtáncosnő élete	177. oldal
– Mouline Rouge	184. oldal
Fotók.....	218. oldal

Előszó helyett

Írások és gondolatok

Egyszerű ember vagyok,	Amit eddig tanultam,
Írás völgyében lakom.	Megőrizni akartam.
Szavak kertjét építem,	Fejemben az "agy vezér".
Legyen aki megértsen.	Adja, rombolja az ész.

Nem vagyok tehetséges,	Az életek, értelmek,
Nem az én mesterségem.	Jót és rosszat felelnek.
Ami bennem csiszolatlan,	Itt-ott teret engednek
Az másokban ékes dallam.	Gondolat szellemének.

Az élet mindenre tanít,	Volt, van kitől tanulnom,
Tanulsága van, okít,	Legyen időm behoznom.
Amíg herdáltam életem,	Mindazt már megérteni,
Addig a tudás: lételem.	Ami bölcs és emberi.

Életet, sorsot, reményt,	Nagy költőket csodálom,
Megkaptam hozományként.	A kicsikét olvasom.
A tudást egész másként,	Van aki szépen alkot,
Hiányát most is érzem.	Tehetsége bíz' vagyom.

Írok verset olyan szinten,	S aki lelkéből szól,
Hogy ordít a toll kezemben.	Öröme, bánata volt.
Akik vagytok megértsetek,	Neki feszültséget old,
Kritikus szavatok legyen.	A szavak és írások.

Az írással kötöttem	Tökéletesség az nincs,
Régóta szövetséget.	Az emberi élet kincs.
A versek érdekelnek,	Belül a szív, lélek hangja,
S emberi értékek.	Másokét is megmutatja.

Megismerünk életeket,
Szomorú és szép könnyeket.
Írások vagy gondolatok,
Sokszor igazságot mondtok.

Történelmünk régen és ma

1848-1849

Az elnyomó idegenek
Véres karddal, kemény kézzel
Sanyargattak életeket,
Rabláncba verték népemet.

A bajban egyedül voltunk,
Nem volt barát, csak ellenségünk.
Európa némán figyelt,
Tudta, velünk mi történik.

Írók, költők gyülekeztek,
Szabadságért szólni mertek.
Haza fiait buzdítva,
Elszántan mentek a harcba.

A fegyvert fogó, hős magyart
Rohamra hívta csatadal.
S töretlen harci kedvvel,
Ment előre, amíg bírta.

Csak egy Nemzet volt, a miénk,
Aki fellázadt hazáért.
Idegen elnyomók nélkül
Akartak szabad országot.

Forradalmunk, Szabadságunk,
Nekünk véres csatát hozott.
Kegyetlenül tiporták népem,
Tudjuk, akkor elveszett minden.

Hatalmas árat fizettünk
A történelmi tettünkért.
Nemzetünk szabadságáért
Magyarok ezrei haltak.

Dicsőség Néktek Elődök,
Hatalmas szívű Magyarok.
Fejem hajtom előttetek,
Nagy volt történelmi tettetek.

S évtizedek folyamán
Újjászületett Nemzetem.
Országom tudom, állni fog,
A Világ Szívében, Élni Kell...

Az állam privatizál

Üresen tátong a gyár,
Az állam privatizál.
Álló gépet rozsdá mar,
Nem lesz munka egyhamar.

Mondd, mi lesz a munkással,
A kétkezű szobrásszal ?
Aki sokat dolgozott,
És bírt három műszakot.

Ahogy változnak az évek,
Eltűnik a munkás-érdek.
Szakmáját, becsületét,
Az új világ lenyeli.

Nem kell már a munkáskéz,
Megvan már a sumák pénz.

Nincsen neki kenyere,
Munkásjognak hűlt helye.

Nehéz élet, kemény világ,
Mivé lettél dolgoz munkás ?
A kis pénzed kuporgatod,
Elment kedved, hangulatod.

Üresen tátong a gyár,
Rád mindig feladat vár.
Ne várj senkitől csodát,
Végezd a magad dolgát.

Látod ez már más világ,
Könyörtelen a valóság.
Felszínen csak az marad,
Aki új életet akar.

Hódító gének

Levette álarcát a történelem igaz leple,
Új arcot ölt az ember, a gondolat szerepe.
Bejárja híre fejezete ma is a világot,
Talán ad mindenkinek jogot, hoz szabadságot.

Eszmék, ideológiák végtelen harca,
A világ sorsa, ténye, tette feladva.
S előttünk a kérdőjelek világa,
Mindenki a gondok megoldását várja.

Telexek, számítógépek kopogják a híreket,
Az információt eljuttatják mindenkire.
S felszínre került a múlt kegyetlen hibája,
A félremagyarázott dolgok eltussolása.

Elismerték nekünk a régi bűnöket,
Szelektálják a traumás történelmet.
S ország-világ ma is tudja,
Mit ér a szó és a tett hatalma.

S az ígéretek nagy vesztese
A föld millióinak embere.
Beszéd helyett már várjuk a tettet,
S az ésszerű cselekvéseket.

Eljött a huszadik század vége,
Mindenki a békét várta, remélte.
S hittük itt a világszabadság,
Kánaán és a földi boldogság.

De bizony nagy csalódás ért minket,
Fegyver, hatalom, pénz itt az érdek.
Jönnek a szívtelen hódító gének,
Lehet, nem is emberek, csak gépek.

Nehéz idők

Most ne mulass Magyar, sorsod kapujában,
Hanem állj talpra az ország bajával.
Megváltozott a világ is körülötted,
Ahhoz, hogy befogadjon, tudd mit kell tenned.

A mérce magas, sok feladatra késztet,
A feltételek nehezek és kemények.
S meg kell állítani a szegénységet,
Higgadt embert kíván, minden cselekedet.

Gondok és terhek súlyát cipeljük sokan.
Arcokon a ráncok, mély barázdát húznak.
Szemek és szívek sírnak, szomorúan szenved,
Adj élet, Te sors, népemnek még kegyelmet.

Nemzetem évszázadok küzdelmét érzi,
Sorsát, baját, nemegyszer magán viseli.
Országunk hányszor, de hányszor mélyre jutott,
Valami csoda mégis új erőt adott.

S az élet tőkéje, a pénz, nagy úr,
Munkások, dolgozók könnyes verejtéke.
Gazdagok, bankárok kövér fizetése.
Nekik boldogság, a szegénynek sovány bér.

A jelen terhe még nagy, a világ halad.
Az optimista magyar pedig feltámad.
Pesszimista tények válságot idéznek,
Ezen csak türelem, ész, munka segíthet.

Termőföldünk sóhajt, szótlanul néz, mereng,
Küzd viharral, természettel, vad kezekkel.
Minden elvetett mag termését, gyümölcsét,
Csak élet, és a tettek embere segíti.

Pénz

A pénz hatalmas ereje,
Legtöbb embert vonz és csábít.
Játssza jó és rossz szerepét,
A föld minden területén.

Kezek nyúlnak érte,
A szegény sír és kér,
A gazdag halmozza,
A bűnös meg lopja.

Bűn, vér, szenny, verejték,
Tapad rá és hozzá.
S az ember nagyra vágyik,
Ha már pénz van a kezében.

Mindenféle életet él,
Bizony megváltozik.
A pénz olyan eszköz,
Amiért az ember,
Megszállottan él-hal.

Többet, sokat akar,
Gyűjti, szórja, költi,
Hej, nagyon szereti,
Sosem elég neki.

Boldogkői vár legendája

Néphit szerint így szól a történet,
S Boldogkői vár legendája lett.
Betört, dúlja hazánkat a tatár,
Gyilkol és öl a kegyetlen barbár.

Tatárral küzd és harcol a magyar,
A nagy túlerővel szemben bátran.
Vérét adja, sajnos nem bír vele.
A muhi csatát így elvesztette.

IV. Béla király menekül,
Aszaló felé tart ő egyedül.
A faluban csak egy embert talált,
Ki ráismert, segítséget kínált.

Bodó a nevem felséges király,
Felismertelek téged öreg barát.
Az aszalt gyümölcsöket kínálad,
Budára viszed és ott árulod.

Van itt egy paraszt-gúnya, vegye fel,
Pár napig a pincében bújjon meg.
Portyázhat, jöhet erre még tatár,
A kegyetlen, félelmetes barbár.

Bizony úgy lett, alig telt el két nap,
Megjelentek vágtatva vagy százan.
Vezérük kérdezte, fenyegette,
Bodó úgy tett, mintha süket lenne.

Unták és hagyták, süketnek hitték,
Indultak, mentek, nagyon siettek.
Örült, amikor végre eltűntek,
Szólt a királynak, hogy előjöhet.

Béla király megköszönte neki,
Hisz kész volt segítségére lenni.
Vidd királyom lovam, neked adom.
Menj, mert várnak rád Budán már nagyon.

Megyek, komoly feladatok várnak,
S erős király kell az országnak.
Azon leszek, hogy békét teremtsék.
Megvédjem országot, magyar népem.

Jött a jó hír, elhagyták országot,
Megszabadult népünk a vad tatártól.
Épültek és magasodtak várak,
Köszönjük IV. Béla királynak.

A király építi az országot,
Népének akar több biztonságot.
Visszatért Aszalóra Bodóhoz,
Meghívta a várba és magához.

Ment Hét szekér gyümölccsel Budára,
Szekerek bakjain ült hét lánya.
Az árut pár nap alatt eladták,
A várban mindenki így jól járt.

A király Bodót megjutalmazta,
Két falut és környékét neki adta.
Aszaló és Bodolló az övé,
Építse és védje, ameddig él.

De IV. Béla feltételt szabott,
Öt év alatt építsen várat ott.
Mellyel megvédheti a környéket,
Faluk népein pedig segíthet.

Mikor lányai megtudták mindezt,
Kitaláltak egy furfangos tervet.
Férjhez ahhoz a férfihoz mennek,
Ha segítve várat építenek.

Meghívta a király, bálba őket,
Kik ott voltak látták, milyen szépek.
Ahol meg is kérték a kezüket,
Várépítésbe beleegyeztek.

A hét lányt akkor ott eljegyezték,
A várat hét évig építették.
Kezdetben még Bodókőnek hívták,
Hét esküvőt egyszerre tartották.

A Bodó tündérek férjhez mentek,
Ott örömben és boldogan éltek.
Szép gondolata lett a királynak,
Hívják ezentúl Boldogkő várnak.

Békésen és megértésben éltek,
A falu népeinek jót tettek.
Más a néphit, más a történelem,
De ma is áll a vár, ami lényeg.

S áll még Boldogkő vára,
A régi idők bástyája,
Akkor ott még hősök lakták,
Erejüket is csodálták.

Harcedzett szilaj magyarok,
Múltbéli dicső harcosok.
Hova lett a hősök álma,
Az idő viszi, vigyázza.

Sport

A sport dicső múltja

A sport dicső múltja legyen,
Szívedbe ott mindig jelen.
Az álmokat felépítve,
Eljuthatsz a győzelembe.

Kemény edzések várnak rád,
A verejtékes nagy csaták.
S bármilyen sportot űzöl,
Szíved jó célokért küzdjön.

Küzdelem, erő, kitartás,
Öröm, bánat, szomorúság,
Tehet rád olykor nagy hatást,
Érhet csalódás-boldogság.

Az élet nem adja könnyen,
A sikert, pénzt, dicsőséget.
Aki keményen dolgozik,
Meg lehet az eredménye.

Tettek, cselekvések adják
Szívünk lelkünk kitartását.
Élet és sport porondján
Látni kicsik nagyok csatáját.

Minden sportoló nagy álma,
Eljutni az Olimpiára.
Részt venni és egyszer győzni,
A dicsőségért küzdeni.

S szívünkbe kell őrizni,
A múlt és jelen nagyjait.
Legyenek célok a jövő felé,
Éljen tovább ember, sport, dicsőség.

Magyarok az Olimpián

Legyetek ott az Olimpián,
A világ legnagyobb versenyén.
A haza, a sport szeretete,
Dicsősége legyen veletek.

Ne ígérjeteK érem-esőt,
Ám legyetek többen nyerők.
S becsületes győzelemmel,
Boldog órákat szerezsetek.

Bátrak legyetek és okosak,
Erővel és szívvel küzdjeteK.
Hisszük, tudjuk, hogy a versenyben,
A nagyok között is helytálltok.

Az álmotok váljon valóra,
Álljatok sokan dobogóra.
Honi szívünk érteteK dobog,
Veletek örül, sír és nevet.

Mutassátok meg a népeknek,
Magyarnak lenni bíz' érdemes.
Győzelmetek, tisztességetek,
Dicsőséget eredményezzen.

Olimpia

Négyévenként fellobban,
Az Olimpia lángja,
Részt vesz benne több földrész,
Nemzet, sport-fia és -lánya.

Az eszme szellemében,
Tisztességes versenyen.
Egymás ellen küzdenek,
Kicsi és nagy nemzetek.

Az ember nagy játéka,
Ész, erő és ügyesség.
Az arcokra van írva
A hatalmas elszántság.

A szép testű csodákat
Szívük viszi előre.
A dicsőségre vágynak
Mindenkor, mindahányan.

Stadionok hófokában.
A kiélezett csatákban.
Boldogok a győztesek,
Szomorúak a vesztesek.

Legyen még Olimpia.
Élet, sport és vidámság.
A fiatal szíveknek
Kell a bátor elszántság.

S legyen Olimpia,
Oly sok nemzet szereti.
A sport méltó ünnepét
Minden ember szeresse.

Hazánk dicső csillagai

Ott voltak a csodás lányok,
Ott voltak a büszke fiúk.
Küzdöttek Ők mindenkiért,
Magyarokért, dicsőségért.

Versenyeztek Olimpián,
Nagyszerű küzdelmek árán.
Szemükben könny és ragyogás,
Szívükben talán megnyugvás.

Álomszép tettek Athénban,
Fényes érmek tarsolyukban.
Repültek a boldogságban,
Hősök lettek kis Hazámban.

Titkon remélt aranyérmek,
Nekik-nekünk sokat érnek.
Sokan vagyunk akik láttuk,
Megvalósult a nagy álmuk.

Néztük és csodáltuk Őket,
Tapsoltunk, szórtuk a könnyet.
Jó volt várni, újra látni,
Hazánk dicső csillagait.

*2004. augusztus 30-án ott lehettem Sportolóink fogadásán. Az Ő
tiszteletükre írtam a verset. Szép és nagyszerű élmény volt.*

Csodás világunk földön – égen

Földi fohászm

Földanyánk, aki életet adsz,
Küzdelmed, örömed ránk is hat.
Az idő sodrásában haladsz,
Bolygónknál nincs csodálatosabb.
Őserőd meghatároz mindent,
Táplálj, életben tarts még minket.
Értsük meg a szomorú álmod,
Óvjuk, védjük élő világod.
Vérzik „szíved” s retteg „lelked”,
A mély sebektől foltos „tested”.
Ember és a természet harca,
Minden nap erődet pusztítja.
Tudás, a fejlődés mondd mit ér,
Mikor megsemmisít emberkéz.
Csodás ahogy Te erőre kapsz,
Neked is csak egy életed van.
Annyi jót, szépet látunk rajtad,
Míg élünk sok emléked marad.
Rejtéllyel, reményekkel élünk,
Életet belőled merítünk.
Szeressünk, becsüljünk mindenkor,
Védjünk, óvjunk mi nagyon sokszor.
Örülünk, kik élhetünk rajtad,
Te egyetlen Föld mindig maradj.

A természet hatalma

Nagy a természet hatalma,
Változik a szeszélyes „arca”.
Szelidségét, a vadságát,
Nekünk sokszor megmutatja,
A négy évszakkal is elhozza.

A Tél zord, hideg, fagyos „lábú”,
A Tavasz zöld, színes virágú.
A Nyár táncoló szivárványú,
Az Ősz esős, szürke, komor álmú.

Kutatjuk a természet titkát,
Miben rejti a nagy hatalmát.
S nehéz követni világát,
Állandó, változó mozgását.

Mikor szelíd, nyugodt az „arca”.
Nekünk szebbik énjét mutatja.
Ha dühöng, kitör „gonoszsága”.
Félelmetes a pusztítása.

Csodákat is tud ő tenni,
Akkor lehet őt szeretni.
Élet, szépség benne rejlik.
A természet örömét zengi.

Bármilyen a rejtélye, titka,
Erejében rejlik a hatalma.
Embernek, a világnak adja.
Életet ad, a halált is osztja.

Égi lovas

Felszállnék a szivárvány égre,
Zuhannék kéklő „tengerébe”.
Látnám a kifeszített égen,
Mit tükröz ott a földi éden.

Ég és föld között repülnék,
Snowboard deszkán vígan szörfölnék.
S bárány felhők kísérnének,
Az extrém vágyam reményével.

Nem állnék ellen kísértésnek,
A Nap kísérne ezer fénnnyel.
Bátran, gyorsan az eget szelném,
A végtelen tér lenne enyém.

Égi lovasként száguldoznék,
Minden gondomat földön hagynék.
Kísérnének szivárvány fények,
Leérve várnának új remények.

Föld, az élet szigete

A neve: Földbolygó.
Anyag, erő, életet adó.
Természet, Isten ajándéka,
A Világegyetem csodája.

A vén Európa,
A titkokat rejtő Ázsia,
A forró Afrika,
Az egyesült Amerika.

Fiatal Ausztrália,
Rideg, hideg, Antarktisz,
Barátságosabb Arktisz,
A világ nagy alkotása.

Nap a világ királya,
Fején sugaras koronája.
A hold és a csillagok
Anyaként, testőrként vigyáznak.

Erdők, mezők, a rétek,
Földünkre életet lehelnek.
Folyók, tengerek, hegyek,
Nyugodt és háborgó testvérek.

Gyönyör és szenvedés,
A földünkre való születés.
Ember-milliárdok
Keresnek rajta boldogságot.

Növény- és állatvilág,
Áldott föld pompája, csodája.
Természet világát
Emberek veszélybe sodorták.

Nappal, az éjszaka,
A fény és sötétség harcosa.
A végtelen idő,
Az élet rohanó futára.

Az egyetlen Földünk
Életét, egészségét védjük!
Környezetét mentsük,
A rombolásnak véget vessünk!

Amíg ember él küzd,
Mert félti egyetlen életét.
A valóság kemény,
Az élet rövid, olyan kevés.

Béke, szeretet, élet éljen,
A Föld minden területén.
Építsünk, alkossunk,
Ma a holnap szigetén.

Titkok, veszélyek, gyönyörök közt,
Múltunk, Jelenünk, Jövőnk a Föld.
Hatalom és a tudás megnőtt,
Ember tudom, a fellegekbe törsz.

Maradj velem az áldott Földön,
A szíved és lelked örüljön.
Azt hiszed úr vagy minden fölött,
Életed bizony, mégsem örök.

Csillagok titka

Felnéztem az égre,
Megint itt az este.
Csillagok ragyognak,
Fényeket küldenek.

Fönn a magas égen
Göncölszekér halad.
Holdvilágos égen,
A rúdja rám mered.

Az úr távolsága
Több millió fényév.
A csillagok távol,
Mégis közel látom.

Messze-messze tőlem,
Rejtélyek bújnak meg.
Érdekes látványuk,
Engem is érdekel.

Csillagok képe,
Sorsok titkát őrzi.
Emberek, az élet ismerői.

Érdeklődés vágya,
Viszi képzeletem.
Milyen más világ az,
A végtelen pálya.

Talán az én sorsom
Repül az égbolton.
Ott viszi egy csillag,
De nem tudom melyik.

Az éjszaka csendje
Titkomat suttogja,
A jövő mit hozhat,
Tőlük érdeklődöm.

A kezdet és vég
Végtelen rendszerét,
Vetíti a földre
A sok millió fény.

Embernek születtem,
Kíváncsi lettem.
Az ismeretlen jövő,
Vajon mit hozhat nekem?

Az időre bízom
Minden egyes titkát.
Inkább visszatérek
A földre, a valóságba.

Ki tudja mi történik?
Az élet meddig él?
A csillagok titka,
Nekem rejtély marad.

Hullócsillag

Merengve nézem
A csillag fényét.
Tiszta ragyogását,
Hulló alakját.
Felcsillan-e még,
Tüze vajon ég?
Halványodik lassan,
Egy utolsót lobban
A tűnő csillagfény.

A tenger

Szelíden hullámszik a tenger,
Lendül, ring a szél erejével.
Nyugalom és vadság él benne,
Érdekes, rejtélyes élete.

Nap nyitja rá a fényes „szemét”.
Kékes-zöld fodros tükrébe néz.
Hódítja ember bátor, merész,
Vele szembeszáll sok tengerész.

Amikor nyugodt vagy csendes,
Attól olyan szép, különleges.
Hajók úsznak ott rajta messze,
Hív kalandra és élményekre.

A víz alatti élet már más,
Színvilága gyönyörű, csodás.
Izgalom, kihívás és varázs,
Élete ezerarcú világ.

Ránk legtöbbször nagy hatással van,
S tudjuk, hogy nem is ártatlan.
Látni küzdelmet és halált ott,
A tenger mégis sok embert vonz.

Az erdő...

A város zaját nem kérem,
Menekülni kell, úgy érzem.
A természet csendjére vágyok,
Megyek, a kedvemre sétálok.

Az erdőt járom, figyelem,
Csendje, szépsége önzetlen.
Fák között a napsugarak,
Lecsorgó fénylő „aranyak”.

S fák „serege” áldott legyen,
Csodás hősei a természetnek.
Az életnek ők védőpajzsai,
A kipusztulástól már meg kell óvni.

Hallgatom madarak kórusát,
Zengő, daloló víg virtusát.
Kedvemre játszó barátok,
Szívemben érzem a szép harmóniát.

S együtt lélegzek erdő fáival,
Sóhajtok a kedves virágaival.
Átérezem nehéz helyzetüket,
S tudom milyen sokat érnek.

Vár engem az erdő, virág, rét,
Mutatja minden gyönyörűségét
Felvidítják nekem az életet,
Testem, a lelkem szépítik meg.

Balaton

Látni és nézni akartam a
Balatont, csodás tengerem.
Elmentem, hogy megint lássam,
Szelíd, nyugodt és vad vizét.

Partján a nádasok között
Élet, a természet pihent,
Felszínén szép fényár haladt
A kora reggeli csendben.

Medre mély álomból ébredt,
Mozdult a víz alatti élet.
Kakas szóra nyitja „szemét”,
Lerúgta az éjszaka leplét.

A partján állva csodáltam
Előttem terülő vizét.
Ritka és szép pillanat volt,
A balatoni nyugodt kép.

Felszíne sima, ép tükör,
Egy pillanatra megszépült.
Az égbe küldte, tükrözte
Álmát, a jövő reményét.

Tengeremet az idő viszi,
Szomorú sóhaját hallom.
Fáradt nyugtalan világa,
Élni szeretne sokáig.

Itt-ott hangok terjednek,
A szél is feltámadt rajta.
Viszi, dobja hullámain,
S belevágja „arcába”.

Milyen feldúlt vagy Balaton,
Ha rajtad erők küzdenek.
S felkorbácsolják vized,
Ha természet rád csapást mér.

A rossz és kegyetlen világ,
Az emberek pusztítanak.
Fáj, ami történik veled,
Balaton, Magyar tengerem.

Bizony át kén' szűrni
A piszkos, zavaros vized.
Visszaadnám egészséged,
Tisztaságod, életkedved.

Bennem, jaj, félelmet keltesz,
Hullámsírokat dobsz, teremtsz.
Szomorúságod igen nagy,
Hiszen Te is az élet vagy.

Egy kis fa szomorú története...

Ott áll a kis fa szomorú magányában,
Áldozata lett a technikának.
Gyökerei még mélyen vannak,
Tartják, táplálják, élni akar.

Megbolygatták fejlődő alkatát,
Látni szenvedését, pusztulását.
Nem lesz neki már szép, üde lombja,
Gyilkolják, ölik kipufogók gáza.

Savak marják, férgek rágják kergét,
Büdös levegő járja át létét.
Benzingóz, ólom, s vegyi-anyag,
Rombolja, élete alig marad.

Görcsösen kapaszkodik a földben,
Él veszélyben és halmozott szennyben.
Figyelmetlen pusztító közönyben,
Rettenetes halál közelében.

Öröme a napfény, a lélegzés,
Az élethez való szép kötődés.
Adjatok esélyt a kis fának,
Hogy élni tudjon, az új világban.

Kis fa érdekében írok hozzátok,
Hogy őt és a sok fát ne bántsátok.
Életet, oxigént „csókolnak ránk”,
Vigyázz rájuk, védd, szeresd és csodáld.

Ott állnak az utcákon, tereken,
Víz mellett, erdőkben, hegyeken.
Kertekben, parkokban, természetben,
Termését kéred, szépségét nézed.

A természet csodájára vigyázz!
Életet ad, biztosít és szolgál.
Nem egy, hanem „ezer lelke” van tán,
Védtelen, sebezhető „alkatán”.

Földünkön a fák életet lehelnek,
Levelük, a lombjuk gyönyörűek.
A természet adta csodás kincsek,
Évekig nőnek, nekünk szépülnek.

Ott áll a kis fa magányában,
Egy nagy gépkocsi parkolójában.
Szenvedését, pusztulását látom,
Egy élete van, mindenki vigyázzon.

Szomorú történetem ne feledd,
Szívedben őrizd, tanulság legyen.
Kezed a fákat soha se bántsa,
Hanem óvd, védd, ültesd, a lelked áldja.

Fekete párduc

Lassan jön, körülnéz
A fekete párduc.
Gyomra éhes, korog,
Az evésre vágyik.

Csillogó szemével
Ő éberen figyel.
A fűben meglapul,
Surran és vadászik.

Közelében legel
Egy jámbor antilop.
S ettől ösztöne
Már jobban begerjed.

Óvatosan kúszik,
Teste alig rezzen.
Vár egy pillanatot,
Majd szalad és ugrik.

A kis antilopot
Űzi, hajszolja már.
Mancsával lecsapja,
Fogával harapja.

Nekiveselkedik,
Eszik, zabál újra.
Éhségét enyhíti
A frissen szerzett hús

Őserdők, szavannák
Törvénye jár, hódít,
Az erősebb állat,
A gyengét legyőzi.

Többször ismétlődik
A kegyetlen hajsza,
S ösztönök harcát,
Test, élet akarja.

Figyeld meg

Figyeld meg a természet
Sokszor olyan érdekes.
Hisz kirándulás közben
Kapjuk az élményeket.

Jókedvű dalos madár
Csicssergi, zengi dalát.
Hívja, keresi párját,
Nem szereti a magányt.

Felborzolta két szárnyát,
Megkezdte hódítását.
Olyan, mint egy víg zenész,
Dallamokat szólni kész.

Tudod, mint egy kis csibész,
Figyel és bátran cserkész.
Félénk hívó hangot hall,
Odarepül azonnal.

Egy kis fa ágára szállt,
Párja izgatottan várt.
Egymásra tekingetnek,
Boldogan csicseregnek.

Ragyog a nap is rájuk,
Megértem vidámságuk.
Szelíden összebújnak,
S boldogan dalolnak.

Ami történt meglepett,
Ilyet látni keveset.
Csodálatos természet,
Adj sok szépet, örömet.

Hurrikán

A hurrikán járja
Őrült, gyilkos táncát.
S könnybe borítja
Földünk szép világát.

S forgószél hátán,
A gyilkolást hozza.
S amerre jár, rohan,
A halált is osztja.

Gyilkos természete,
Nagy erők küzdelme.
Hangos útonálló,
S romboló vándor.

Ő mint ezer-ördög,
Katasztrófa-özön.
Félelmet és bajt csinál,
Földünkön úzi harcát.

Hurrikán ha ránk tör,
Meghökken a világ.
S életet feldúlva,
Hozza nekünk a halált.

A fénykeringő

Látod a Napot, az ég vándorát,
Vörös tűzben égő kerek „arcát”.
A nagy kohója izzik és lobog,
Aransugaraival fényeket szór.

A világ „szívében” lüktet, dobog.
Örülünk, amikor szépen ragyog.
S úgy várjuk, meleget adjon.
Szeretjük, ha követ utunkon.

Ballag az égen, nekünk tündököl,
Keringőt játszik millió fény-özön.
Felvidít szomorú napokon.
Órá talán sosem haragszol.

A Nap fény-koronáját jó látni,
Szép sugarait kell áldani.
Szívünk szereti, szemünk csodálja,
Életet ad az energiája.

Oly sokat köszönünk a fénynek,
Várja, keresi minden élet.
Nap hatalma erejében rejlik,
Ittt a Földön mindent megszépít.

Ékesíti a föld színes kertjét,
Benne egész nap gyönyörködnénk.
A fényt várjuk, ha sötétben járunk,
Nélküle szomorú a világunk.

Fény-utak és fény-hidak épülnek,
S szivárvány színekkel repülnek.
A Nap gyógyító erejével,
Vele csodás és szebb az élet.

A fény vándora

A felkelő Napot csodálom,
Sugara futnak millió sávon.
Az ég horizontján megy és ballag,
A fény vándora mutatja az utat.

Ahogy halad, csillog koronája,
Sugaraival szebb az „orcája”.
Mikor betekint megannyi csoda,
Földi útját sokszor bearanyozza.

A világ nagy fényes „ura” Ő.
Természetben szemünkben tündököl.
Mindenki várja a „délceg” vándort,
Élethez ad kedvet, boldogságot.

A Nap „király” jöjjön és maradjon.
Sugara fényével beporozzon.
A földi élet energiát kapjon,
A fény vándora itt mindig ragyogjon.

Nap és fény

Nap és fény nélkül sivár a lét,
Ha nem látod, szomorú vagy, félsz.
A Földön akkor lehetsz boldog,
Ha sok millió fény is ragyog.

Minden nap várjuk égi jelét,
A szerethető fénylő tűzét.
Sugarak arany zuhatagát,
Az élet megannyi áldását.

Mikor jön az esti sötétség,
S rajtunk ül nagy fekete éj,
Keressük a Hold ezüst fényét,
A csillagok „lámpás” seregét.

Ébredj mindig a nap fényével,
Élet biztató reményével.
S föld megannyi szépségével,
Erőt merítsünk erejével.

Ember vidd a csodálatos fényt,
Az élet útján ragyogjon még.
Őrizd, becsüld, legyen mindenkié,
Szívedben-lelkedben is tovább él.

Nap varázsa

Olyan szépen tündököl a Nap,
Az égre néztem, varázsa van.
S fények millió hídját építi,
Földünkre sugarait áldásként küldi.

Király Ő a nagy mindenségben,
Szórja hő „vágyait” a természetben.
Ragyoghatna nekünk a Nap mindig,
Ahogy kel és ballag, nagyon tetszik.

Életünk a Nap erejében rejlik,
Nélküle az élet nem ér semmit.
Föld a világ hatalmas fény „Őre”,
Minden nap várunk e csodás „vendégre”.

Erdők-mezők, a hegyek-völgyek,
Folyók-tengerek, s tavak-vizek,
Növények-állatok, oly sok élet,
Ha látja a Nap szép „arcát” ránevet.

Nap

A természet-adta Nap
Az élet fontos része.
Fényt árasztva suhan
Földünk térségébe.

Arany sugarait
Küldi és repíti.
Szórja mindenfelé,
Messze a világba.

Hegyeken, erdőkben,
A vizek felszínén.
Szivárvány-csíkot húz,
Játszva nagy távot fut.

Világ fénye „őre”,
Ameddig fenn ragyog,
Energiát termel
Hatalmas „lámpája”.

Nagy „szeme” ragyogva,
Áldott meleget ad.
Fénysereg kíséri
A természeti rendet.

Föld színes „subáját”,
Melegíti, járja.
Embert és élőlényt
Sokszor felvidítja...

Riadt Föld

A fáradt éjszaka után
Felriad a Föld, bús álmán.
S hajnal hasad, felvirrad,
Kel a Nap sugaraival.

Az álmos szemű természet
Szórja harmatcseppek könnyét,
Napra mereszti nagy „ölét”.
S áldva kéri melegét.

Csivitelő madárrajok,
Életre hívó dalnokok.
Repítik mezők dallamát,
Járják természet világát.

Lélegzik a föld, sóhajt halkán,
Énekük, dallamuk harsan.
Zengik természet örömét,
Viszik a Tavasz jó hírét.

Erő, frissesség, lendület,
Ez kell neked szép természet.
Élet, öröm, fény repessen
Ezen a földkerekségen.

AMF új Tavasz...

Új évszak új életet ébreszt,
Napsugarak arany fényével.
Fákon, a réten, természet sok helyén,
Ébred a Tavasz szivárvány színével.

Virágok, a vágyak szépülnek,
Mondd a szívekben újra élnek!
Tükrözi és ragyogja életünket,
Már egy új Tavasz viszi éveinket.

Ébredj Tavasz

Ébredj tavasz, ne szunyókálj,
Erdők, mezők serege vár.
A természet veled szépülne,
Szívek-lelkek dala csendülne.

A rügyek álma zárt világ,
Kinyílva, pompázva minden más.
Életre hívnak, mesélnek,
Hozzánk szólnak, hallgasd beszélnek.

Tavasz lüktető ritmusában,
A sok millió sóhaj száll.
Remények, vágyak hangja dobban,
A nap tündöklő sugár útján.

Szól madarak csicsergése,
Szép dalos tavaszi fesztivál.
Szivárvány-ruhát ölt a föld,
Ezer színében gyönyörködöm.

Tavasza

Virul a rét, lepkék szállnak,
Nap sugarai „táncot járnak”.
S élet szívébe látnak,
Kívül-belül szépülni vágnak.

Tavasza hoz újjászületést,
A természetnek felüdülést.
S a föld sivár kertjébe’,
Nyílik a sok virág kedvére.

Tavasza a „nagy tekintetes”,
Új életet és reményt keres.
Ő megszépülve adja már
Zöld lombjait, színes világát.

A madarak csicseregnek,
Itt-ott dallamot fütytyentenek.
Jó a Tavasz hangulata,
A boldog élet, kedvét szólja.

A szívek jóságát érzi,
Látja tudunk mi még szeretni.
Tavasza, szerelem, boldogság,
A lelkünkben, ragyogj tovább.

Tavaszi éneke...

Tavaszi éneke csendül,
Madarak csicsorgása zendül.
S élet táncra perdül,
Emberek szíve-lelke pezsdül.

Felszabadul a gondolat,
Ha játszva űzi a gondokat,
S természet szép „arcán”,
Ragyogjon mindig a szivárvány.

Napsugaras „arany könny”,
Szemünkben itt vígan csörgedezz.
Viruljon már az élet,
Vidítsen szomorú szíveket.

Tavaszi éneke szóljon,
Szívekben-lelkekben hangozzon.
Erre a bús világra
Dalt és boldog életet hozzon.

Tavaszháró

Megint más ez a Tavasz,
Rügyekben rejlő sóhaj.
Álmokat ébresztenek,
S új életre kelnek.

Tavasz szomorú képét,
Követ emberi érzés.
Fáradt, néma boldogság,
Mutatja élet harcát.

Tavaszváró természet,
Hívjad madár-sereged.
Zengjed énekük hangját,
Elfelejtett dallamát.

Ragyogjon a nap fénye,
Nyíljon virágok kertje.
Szórj szivárvány színeket,
Tavaszt hozó természet.

Természet, Te szeszélyes,
Kövessen egy szebb élet.
Lelkekbe bújó Tavasz,
Repül velünk, hogy szalad...

Tavaszi

A frissen zöldellő réten
Ragyog a millió napsugár.
A megannyi virágsereg
Ontja a szivárvány-színeket.

Madarak hullámszó raja,
A felröppenő kórustagok,
Vidám hanggal, csicsérgéssel
Ébresztik az alvó életet.

A viruló szép természet
Áldott boldogságát adja.
Gyönyörű képét mutatja,
A tavasz jóságos arcának.

Egy nyári nap...

A júliusi nyár ég, hevít,
Tomboló ereje megrendít.
Nap korongja érc-meleg -kohó-,
Az ég széles -homloka- forró.

Egész nap szórja vad sugarát,
Dobja-veti izzó szikráját.
A földet és füvet perzseli,
Sugárzó erővel teríti.

Lihegnek-pihegnek madarak,
Látni, hőgutában szenvednek.
Bágyadtan, riadtan repülnek,
Várják a frissítő szeleket.

Rég nem emlékszem ilyen napra,
Hogy a Nap tüzét így „okádja”.
Talán elszoktam erejétől,
Sugarak, fénye melegétől.

Én imádom, ha fönn ragyog Ő,
Hisz életem vele, benne nő.
Szabadság a Nap és az élet,
Táncoljatok testemen fények.

Jó meleg nyári nap van, izzaszt,
Testemből párát, vizet fakaszt.
Természet hő-ágyában tumbol,
Frissülni vágyom, vízbe ugrok.

Ősz szomorú napjain

Jönnék-mennek évszakok,
Az Ősz megint itt topog.
A hulló falevelek
Emlékeket keresnek...

Jönnék-mennek évszakok,
Az Ősz megint itt topog.
A hulló falevelek,
Emlékeket keresnek.
Tavasz szép üde zöldjét,
A lombok ölelését.
Fúk-Lányok szerelmét,
Nők-Férfiak jó kedvét.
Nyár meleg napos fényét,
Az ég tiszta kékjét.
Nyaralás kis pihenését,
Az élet lüktetését.
Ősz szomorú napjain
Örömek, hangulatok,
Szerelmek és bánatok
Emlékeit idézzük.
Robognak az évszakok.
Tovább viszik az álmok.

Ősz

Tipeg-topog az Ősz,
A természetben jár.
Érezni és látni,
Évszakot miként vált.

Sárgul és vöröslik
A megannyi levél.
Leesnek, elhalnak
A fák ágairól.

Árnyékok vetődnek
A csendes tájakra,
Fák, virágok bújnak
Szomorú álomba.

Érzik a madarak,
A Nyár nem tér vissza,
Útra kelnek búsan,
Elrepülnek messze.

Itt van az Ősz újra,
A természetben jár.
Szürke, fakó képét
Esőcseppek mossák.

Tél

A csikorgó hideg
Vadságától félek.
Metsző „fehér foga”,
Az arcomba harap.

Az utak forgalma
Csak lépésben halad.
A rohanás megállt,
A merev fagy foglya.

S emberek arcán
A mosoly didereg.
Jégcsapok, zúzmarák
Lógnak az eresz alatt.

Tél fagyos „lábától”
Reszket a természet,
A föld kopogását
Messzire hallani.

Előkerültek már
A nyeles lapátok,
Fázó hómunkások,
A gépek dolgoznak.

Jeges hóra mered
A Nap álmos „szeme”.
Hazám takarója,
A nagy fehér „lepel”.

Tél bilincse fog,
Nem akar engedni.
Kérlek, siess Tavasz,
Hozz végre meleget.

Veszélyben a föld

Természet világát
Madárdal ébreszti,
Nap fénye földünkre
Melegen érkezik.

Földünk felett a szmog,
Mint gyilkos, füstös kór.
Terjeszkedő halál,
Mindenhová eljut.

A reggeli csendben,
Harmatcseppek perdülnek,
Guruló gyöngy labdák,
Föld talaján megülnek.

A természet gyönyörű!
Édene hol van már?
Felhalmozott szennytől
Haldoklik a világ.

Vizek felszínén még
Millió sugár ring,
Természet sok helyén,
Az élet múltó lét.

Ember és élőlény,
Az életéért küzd.
Szomorú ezt látni,
Amint sír, küszködik.

Ember mire jutottál?
Minden életre vigyázz!
Ma tiéd a Föld, a Világ,
De a jövőbe Te sem látsz.

Ez az én életem

Ahogy nézek

Megszülettem egyszer,
annak már húsz éve.
Visz, sodor az élet örvénye
a sors jó és rossz önkéményébe.

Másnak képzeltem a világot,
nem ilyennek, amit én látok.
Nem tudtam egykor milyen az élet,
Csak most jöttem rá, ahogy nézek.

A szív

Az élet szíve,
A testem turbinája.
Élni-halni tud,
Szeretve és gyötörve.

Megérez mindent,
Testi-lelki harcában.
Jót-rosszat átél,
Szeszélye változik.

Testem motorja,
Lüktet, dobban, zakatol,
Megy, jár időre,
Mint egy gépi vezérlő.

A szívemet érik
Külső-belső hatások.
Ritmusokat üt,
Álnokul és szelíden.

Képes mindenre,
Szerelemre, bánatra,
Önző, kegyetlen,
S időzített "fegyver".

Ez a kis szív gép.
Behatárolja életem.
Űz, hajt, fájón tép,
Egyszer bizony megállít.

Csend, nyugalom, béke...

Csend szigetén jó lenne élni,
Ott egy kicsit már megpihenni.
Rabul ejthetné fáradt testem,
Nyugalom venné körül szívem.

A Nap tündököljön sugarán,
Lépjen be a földi kapuján.
Ragyogjon millió fényével,
Tápláljon élet erejével.

Álom a nyugalom szigetén,
Csend lehetne belül lelkemben.
Várhatna rám „édeni” élet,
Szép álom, amíg fel nem ébred.

Barangolok álom világában,
Az idő röpke pillanatában.
Bár nyugalom volna az élet,
S lenne a földön csend-sziget.

Csend, a nyugalom, béke, hol van,
Oda indulnék, mennék gyorsan.
S álmok nélkül sincs valóság,
A földi élet nem kívánság.

Csendre vágyok

Ballagok hegyen-völgyön tovább,
Követ a nap, meleget szór rám.
Táj szépsége ragyog, oly csodás,
Csend. a nyugalom itt egész más.

Természet lelkemre hat, vigyázz,
Ott a városban van füst és gáz.
Csendre vágyok, zajos a világ,
Felejténém kóros nagy baját.

Meghat a természet békéje,
Nyugalmat áraszt a lelkembe.
Séta közben jó megpihenni,
Felszabadultan ellazulni.

Talán friss levegőhöz jutok,
Meg aztán relaxálni tudok
Minden rossztól én szabadulok,
Kirándulok, itt szabad vagyok.

Emlék-utazás

Emlék-utazás most világom,
Boldogságom, ragyogásom.
Szíved örömét, szelídségét
Képek, gondolatok idézték.

A boldog érzés szívünkől jött,
Életet és szerelmet öltött.
Mond, mikor is történt ott velünk,
Svájc, genfi-tói emlékeink ?

Fiatal házasok voltunk,
Szívünk hárfáján daloltunk.
Élmény, valóság volt ez akkor,
Boldogság vágyaira hangolt.

Úszó, ringató hajó vitte,
Szerelmünk vágyait előre.
Csókok és ölelések között
A boldog, szép szerelem győzött.

Kék ég, augusztusi nyár fürdött,
A táj pompája lenyűgözött.
A gyönyörű színek csodája
Szemünket, lelkünket bejárta.

Még most sem hiszem, hogy ott jártunk,
Városaiban álmodztunk.
Éltünk, utaztunk, megszépültünk,
Egy életre szólt az élményünk.

Utazásom végéhez értem,
Itt van velem feleségem.
Utunk, szerelmünk emlékeit
Idő viszi, a szívem őrzi.

Évek útján

Évek útján történik velem,
Minden nap az élet küzdelem.
Testem-lelkem fárad, szívem
Örömét bánatát már értem.

Változik körülöttem élet,
Elfogadom, tudom és féltem.
Múló éveim annyi szép napját,
Gondok, a bajok beárnyékolják.

A földi boldogságnál nincs jobb,
Egyszer-egyszer nekem is jutott.
Szívemben szelíd nyugalmat érzek,
Örülök is minden szép percének.

A jövő reményében élek,
Vannak szomorú és boldog évek.
A sorsom végét nem ismerem,
Az életet féltem, szeretem.

Ezer bánat...

Élet vizén evezek,
Hullámok közt lebegek.
Úszok és merülök én,
Mindennapok-tengerén.

Ezer bánat, egy öröm,
Jut ma nekem a földön.
S lelkem hullámhosszán
Vibrál, lüktet a világ.

Szavak vágnak, bántanak,
Feszültséget osztanak.
S mennydörgő robajjal,
Az életre lecsapnak.

Tömeg-áradat sodor,
S víz ádá az napokon.
Örvénylő sodrásában,
Küzdök étellel-sorssal.

Örömök és bánatok,
Hangulatán sodródok.
S visznek gondolatok,
A jövőnkért aggódók.

S világ baját látom
A meggyötört arcokon.
Szemek-lelkek könnye,
Föld, élet nehéz terhe.

Fáradt vagy anyám

Kezedet kulcsolva látom,
Életed neked sem álom.
Fáradtság üli arcodat,
Tedd félre ma a gondokat.

Pihenj már egy kicsit Anyám,
Ne gondolkozz élet baján.
Kenyér, tej, hús az asztalon,
Munkád után szép jutalom.

Sok a gond, sok a probléma,
Ez mind eszeveszett hajsza.
Életedben nehéz a sors,
Menj pihenj és aludj egy jót.

Ébredj reggel, frissen üdén,
Mint fiatalságod idején.
Most már megértem életed,
Éljen, szeressen, jó szíved.

Édesanyámnak az élet, a sors sok nehéz napot adott.
Mikor megnősültem, utána kezdtem el jobban megérteni életét,
sorsát. S egy ilyen nehéz nap utáni fáradtságot vettem észre rajta.
Szeretetem, tiszteletem jeléül írtam e sorokat róla. Még Ő is ol-
vasta. Sajnos 2000-ben elhunyt. Emlékei, a velünk töltött évek,
napok emlékét szívemben hordom!

Anyám

Anyám kezét kulcsolva látom,
Barna haján ősz színű foltok.
S homlokán a ráncok már
A rohanó éveket mutatják.

Sok a munkája, sok a gondja,
Élet és a sors könnyeit hordja.
Tiszta szívvel, egyszerű ésszel,
Miértünk hajt Ó évek óta.

Elfáradt, s pihenni térne,
Mi gyerekek még nem engedték.
A hangja nyugodt, szeme kedves,
Csak sóhaja száll némán, csendben.

Látom rajta a fáradtságot,
Szeret minket, ölel, adja jóságát.
S velünk játszott még egy kicsit,
Tudta Ő, lelkünk mitől nyugszik.

Örömmel adta napi vágyunk,
Beteljesült a kívánságunk.
Ő jó éjszakát kívánt nekünk,
S fáradt testét pihenni vitte.

Nagyon szerettünk piros pacsit játszani testvéreimmel. Zsebkendőből csinált nekünk anyánk békát és ugrattuk a tenyerünkön, jókat nevetgéltünk, szegény anyám sokszor fáradtan is leállt velünk játszani. Szép volt.

Családi vers

Vidám kacajomat
Aki tudja, hallja.
Míg szívem örömét,
Üti boldog óra.

Fiúgyermeket szült
Drága feleségem.
Áldott legyen élete,
Minden napja érte.

Csókkal és virággal
Köszöntöm angyalom.
Őket átöleltem,
S karomban tartom.

A csodás érzéstől
Felszálllok-repülök.
Ujjongva, harsogva
Üdvözlöm e napot.

Boldog érzés tölt el,
Hiszen apa lettem.
Asszonyom nagy tettét
Köszönettel vettem.

De nicsak, sír és bőg,
Fiam az utódom.
Felveszem, ringatom,
Rám hasonlít nagyon.

Kezemben megnyugszik,
Sírása alábbhagy.
Ölelem, szeretem,
Már Ő is kell nekem.

A gyermeki áldást,
Édesem köszönöm.
Az élet értelme,
Nekünk boldog legyen.

Adja élet, a sors,
Hogy szép boldogságunk
Együtt és egymásért,
Még sokáig tartson.

LÁNYOM

REMÉNYEM
ÉLETEM
KEDVESSÉG
AJÁNDÉKA

Gyermekeim születését így éltem át, 1987-ben és 1990-ben.

Kaland a kis Dunán

A nyári szünet idején,
Kaland lett a Duna vizén.
Kedvünk támadt tutajozni,
Hajótöröttet játszani.

A három barát nekiállt,
Megépíteni „hajóját”.
Kákanövényből font tutajon,
Megkezdtük a vízi kalandot,

Rajta kényelmesen elfértünk,
Én elől, a tutaj közepén.
Ők meg ketten a két szélén,
Indultunk a Dunán felfelé.

Karcsi, Jancsi erősebb nálam,
Furcsán eveztek, de vagányan.
Mondták nekem ugye izgalmas,
Ne félj, legalább két napig tart.

A Kis-Duna enyhén hullámozott,
A nap fénye meg rajtunk játszott.
Mi egy-két órára terveztük,
Amíg az utunkat megtesszük.

Csorogtunk Dunaharaszti felé,
Tettünket csodálkozva nézték.
Szóltak gyerekek mit csináltok ?
Gyertek ki a vízből, póruj jártok !

Mi fittyet hánytunk mindenkire,
Eveztünk hárman füttyörészve.
Tudtuk, butaságot csinálunk,
De nagyobb volt a kalandvágyunk.

Bizony jött a nem várt fordulat,
mert jött a vízi rendőr csónak.
Na ettől aztán megijedtünk,
S mindjárt el is ment a kedvünk.

Gyorsan odaértek hozzánk,
Lettünk három megszeppent diák.
Kérdezték hogy hívnak, kik vagyunk,
Remegett lábunk, csuklott hangunk.

Mi megmondtuk nekik, kik vagyunk,
Közben húzták part felé tutajunk.
A három barát ott állt gyáván,
Rendőrok kemény oktatásán.

Ígértük, többé nem csináljuk,
S hajótöröttet sem játszunk.
Így utólag nagy szerencsénk volt,
Megúsztuk a vízi kalandot.

Egy igaz történetet foglaltam a versbe. Gyerek- koromban szép és izgalmas napokat éltem át. Régebben írtam a versem. Szeretném megosztani veletek e kis történetem. Köszönöm.

Nem ígérem

Nem ígérem, hogy jót teszek,
S minden szóra jó leszek.
Élet, a sors szövi gondját,
Rám veti nehéz hálóját.

Harag és a düh az oka,
Oly sok élet megrontója.
S amit én elkövettem,
Lehet jól. vagy rosszul tettem.

A szavak ronda tárgyai
Tudnak engem is bántani.
S feltépik szívem csendjét,
Türelmes, nyugodt békéjét.

S mindennapok harcában
A szavak ütnek, támadnak.
Ígérték, hogy nem bántanak,
Dühükkel jaj, „ostoroznak”.

Mit tettem én megint velük?
S talán elment az eszük!
Mondják-szólják világ baját,
Szívük-lelkük nagy haragját.

Figyelnem kell minden szóra,
Kimondva van neki súlya.
S hamar sértődnek emberek,
Bizony, az érzékeny lelkűek.

Iszunk mindenre

Ott az asztalon poharak,
üresen, tisztán fénylenek,
de mindig megtelnek.

Borral, pezsgővel, konyakkal,
s mindenféle itallal,
örömmel, bánattal.

Asztalon, pulton megtöltve,
kezek nyúlnak sokszor érte,
iszunk mi mindenre.

Szerelemre, a bánatra,
ünnepek hangulatára,
lehet, szomjúságra.

Öntsük a folyékony nedűt,
a „nagy tátongó gyomorba”,
test, „száraz kútjába”.

Igyunk kedves barátaim,
tartva, mérték határait,
jó élet vágyait.

Névtelen arcotok

Nem vagyunk egyformák,
Életünk, sorsunk más.
Én is csak egy vagyok,
A „névtelen” arcotok.

Szomorú és vidám,
Ezer arcú világ.
Megnyitja a szívem,
Nektek adom versben.

Bánatot, szerelmet,
A sorsot, életet,
Ahogy én megélem,
Úgy el is megy nekem.

Álmok, valóságok,
Végtelen hatások,
Rossz és szép pillanatok
Hatása alatt vagyok.

Ha írom magamból,
Örömet, bánatot,
Felszabadul lelkem.
Könnyít a szívemen.

Ha nézem a világot,
Látom a valóságot.
Szívet, az életet,
Elöntik a könnyek.

Gondolatok és szavak,
Szép életet szóljanak.
Legyen olyan világunk,
Hol értelmet találunk.

Szomorú, vidám életek,
Szóljon rólunk és értetek,
Írjatok érzelmek hangján,
A szív és lélek oltárán.

Öreg leszek, ha megérem

Badar beszéd, ha megüti fülem,
azt a csúnyát elengedem.
Ha az okos szót hallom,
mind magamba táplálom.

Elraktározom egy ideig,
ha lehet, az öregségig.
Tudom én is felejteni fogok,
s lesznek igazi gondok.

Öreg leszek, ha megérem,
napjaimat számon kérem.
S rohanó életemben,
legyenek még szép emlékek.

Jó még fiatalnak lenni,
élményekkel megtölteni.
Szerelem, boldogság add meg,
hadd őrizzek szép emléket.

Az élet rohanó időgép,
s várjon még az öregség.
Emlékekkel, egészséggel,
jöhetnek az öreg évek.

Vár rám a perc

Vár rám a perc, szívem lüktet,
Egy lányra várok, aki szeret.
Eljöttt, magamhoz ölelem,
Vele boldog az életem.

Szerelem lázában égünk,
Szívünk dallama szól, csendül.
Áldjuk gyönyör minden percét,
Világon a legszebb érzés.

Hittünk, bízunk mi egymásban,
Az évek teltek boldogan.
A szerelem vágyát ittuk,
Örömét, csodáját bírtuk.

De szívünkben a féltékenység,
Feldúlta bizalom hitét.
Mutatta önző érzését,
Megbántva kettőnk szerelmét.

A szív jó érzése megtört,
Féltékenyen mindent megölt.
Boldogságunkat elvette,
Szerelmünknek sajnos vége.

Refrén: kétszer
Vár rám a perc, hozzád megyek,
Kezdjünk együtt új életet.
Adj szerelmet, boldogságot,
Vágyom ölelésed, csókod.

Ma is érzem minden percét,
Kezed forró ölelését.
Nekem már nagyon hiányzol,
Borítsunk a múltra fátyolt.

Veled én újra kezdeném,
Szerelmünknek adj még esélyt.
Szívemben őrzöm, bennem él,
Nem felejttem, ma is kísér.

Poszeidón...

Égei-tenger partján sétálok,
A nyugalom hajójára szállok.
Testem Poszeidón bölcsőjében ring,
S fodros vize hullámain visz.

Nem kerget idő – nekem megállt.
Hasznos, de egy rohanó barát.
Nyaralás, pihenés öröme kell,
A vidámság sok élményével.

Pár napig hív, csábít a tenger,
A nap kíséri fényseregével.
Égre szivárvány hídja épül,
Boltján színesre festve feszül.

Távol a messzeségbe nézek,
Gyönyörködöm tenger-tükrében.
Nagy és nyugodt „arcát” mutatja,
Tisztelettel vagyok iránta.

Fut, rezdül hullámok zenéje,
Medre tele izgalmas rejtéllyel.
Ugrásra bátran készen állok,
Félek tőle, mégsem hátrálok.

A nap meleg sugarakkal ölel,
Míg testem hullámok között frissül.
A végtelennek tűnő vizén,
Nekem nyugalmat ad és ígér

S láttam én a felkelő napot,
Velem tartott, ragyogó vendég volt.
Én szerettem volna, hogy maradjon,
De ő továbbment, nyugodni ballagott.

Gondtalan és szép napok voltak,
Szabadság örömről szóltak.
Csobbantam, úsztam tenger vizében,
Ez volt egyik legszebb emlékem.

Rohanó idő

A rohanó idő kereke
Viszi az életemet előre.
Míg évszámom növekedését
Jelzi már, a múlt és a jelen.

Megy, szalad – érzem, nagyokat lépked,
Idő vonatán vált sebességet.
Rohan az idő, s múlik nagyon,
Megállítanám, hogy ne szaladjon.

De a sors, a szaladó idő,
A jövő láthatatlan űrje,
Nekem nem tudom még, mit akar,
S ha szeret, akkor élni hagy.

Suhanó sávon, robogó vándor,
Élettel repül, éveket száguld.
Végtelen idő nem áll meg soha,
Csak élni enged, visz a halálig.

Te szomorú élet...

Te nagy, szomorú élet,
Fájó könnyeidtől félek.
Keserű ízét érzem,
Testemen-lelkemben viszlek.

S meggyötört szívemet,
A sors átka fenyeget.
Várnak rám nehéz évek,
Tőlük, kegyelmet kérek.

Az élet már veszélyes,
Tönkretenni is képes.
Ha nyomják súlyos gondok,
Ólompáncélos napok.

Hol vagytok, fiatal éveim,
Boldog óráim, perceim ?
A múltó időt, évszámom,
Őszülő fejemen látom.

Ó jaj, mit kesergek itt,
Kérlek élet, sors segíts!
Ami szép az maradjon,
A rosszat, múltra hagyom.

Te nagy, szomorú élet,
Mondd, mit akarsz még Tőlem?
Jövőmet elképzeltem,
Ülök majd hintaszékben.

Gyógyítom élet sebeit,
Mondom, súgom emlékeit.
A megmaradt érdemeit,
Földön-túli reményeit.

Iskolánk...

Iskolánk, te voltál
Az élet alapja.
Tanáraink az oktatás,
A tudásunk tanítója.

Az iskolád előtt
Szeleburdi kölykök
Vártak, gyülekeztek reggel,
Évekig, ijedt szemekkel.

A „szürke falait”,
S nagy tantermeit
Nehéz volt nekünk megszokni,
Ridegségét megszeretni.

Mi éreztük és tudtuk,
Ide tanulni járunk.
S ezek a makacs gyerekek,
Töltöttek itt nehéz perceket.

Izgalmas kezdés várt,
Tanultuk az írást.
Az egyszeregyet, a szorzást,
ABC-t, számtant, olvasást.

Az alsó tagozat
Csak lépésben haladt.
Vittük szerény tudásunkat,
Álmaink tovább magunkkal.

A felső tagozat
Hozott izgalmakat, új tantárgyakat.
Bővítettük tudásunkat.
Fizika, kémia,
Földrajz, történelem.
Dermedtség ült diák arcán,
Sokszor álltunk mi ott némán.

Tudtunk vagy nem tudtunk,
Nem volt már elnézés.
S a felelések után,
A diák örült vagy sírt már.

Elrepült a nyolc év,
Benne bánat, szépség.
Dicséret, figyelmeztetés,
S tanári gondviselés.

Útravalót kaptunk,
Hogy tovább tanuljunk.
Szakmát-diplomát is kaptunk,
Becsületesen dolgozzunk.

Drága tanáraink
Voltak, vannak köztünk.
Nekik tisztelettel tartozunk.
Tudják mi is megváltoztunk.

Itt vagyunk, eljöttünk,
Kicsit öregedtünk.
Innen indult hosszú utunk,
Iskolánk, szép-régi házunk.

Köszönteni jöttünk,
Tanáraink, iskolánk.
Megint harmincöt év után,
Itt vagyunk felnőttként ma már.
Szeret, szép emlékünk.
Tiszteleg neked sok volt,
Szigetszentmiklósi Diák.

*Évfolyam-találkozón vettem részt. Versemmel köszönthettem volt
Tanárait és Diáktársaim. Nagyon szép élményben volt részünk!
2005. január 29.*

Szerelem

A szerelem nagy ereje

Az ifjúság könnyedsége
A tüneményes szerelem.
Testem, vérem forr és lobban,
Szeretek most nagy boldogan.

Jókedvetem, örömömet,
Az élet reménye adja.
Belsőm felgyorsult ritmusát
A szerelmes szívem hajtja.

Kedvesem én arra kérlek,
Velem mindenkor boldog légy.
Titkunkat őrizze szívünk,
Legyen a mi szent pecsétünk.

Repüljön és szálljon velünk,
A test szép és jó érzése.
S kösse össze életünket
A szerelem nagy ereje.

Ajkadon a csók...

Ajkadon a csók izzó vágya lobog,
Szívemben a szerelem láza tombol.
Felcsap benne érzések hullám-tánca,
A kezed ölelését mindig várja.

Szívünkben-lelkünkben indul a mosoly,
Szerelem szigetén örül és boldog.
Ma még talán önzetlenül szeretünk,
A gyönyörű óráit megbecsüljük.

Szemed vidám könnye rajtam csorogjon,
Ha tested édeni völgyében játszom.
Táncot jár testem szépülő kertedben,
Örömóda repül szerelmes szívemben.

A szerelem nekem oly sokat jelent,
Életet, boldogságot, szeretetet.
Téged és szerelmed őrzi a szívem,
A csodás éveket nem felejttem.

Gyémánt-szemű lány

Egyszerre rám tört a vágy,
ahogy megláttam a lányt.
Teste nagyon megnyerő,
Keble formás, remegő.

Két szeme bűvös kő,
Ragyogása tündöklő.
S meleg fénnel repeszt
A szívemen keresztül.

„A fényes nap nem süt úgy”
Mint e gyémánt-szemű lány.
Életet szór, sugároz,
A szerelmes szívéből.

Vágyam ettől hatalmas,
Csókja édes csepp harmat.
Átölelem gyengéden,
Többé el sem engedem.

Gyönyörű a szemed

Gyönyörű a szemed angyalom,
Nekem tetszik, kívánom nagyon.
Az élet vidámságát szórja,
Örömét, gyönyörét mutatja.

Két szemed tiszta kékje
Engem ámulatba ejt.
Megbolondulok érte,
Ha egy kicsit is rám néz.

A gyönyörű szemedet nézem,
Árad belőle a nyugalom.
Kedves felhőtlen ragyogása
Látom boldog szerelemre vár.

Itt vagyok s figyelj rám,
Gyere ide csókolj már.
Hagyd az ártatlanságot,
Teljesítsd a kívánságom.

A legelső szerelmes versem 1970-ben írtam

Gyönyörű szerelem

Veled együtt élem
Az élet örömét.
Lüktető ütemét
Szerelem hajtja még.

Szerelmes szív erő,
Forgószél, keringő,
Repíti testünket,
Boldog érzelemmel.

Testünkbe ivódott
Áldottan, édesen.
Életet, érzelmet
Szívünknek rendelte.

Húsunk, vérünk pezseg,
S boldogságot zeng.
Szerelem vihara
Testünkön rohan, reng.

Gyönyörében fürdünk
És átszellemültünk.
Ölelünk, szeretünk,
Az élet szép, jó nekünk

Legyen szerelem, maradj boldogság

Szerelmes szívem űz,
Lángol bennem a tűz.
Ámor nyila hasít,
A szerelem bódít.

Nagyszerű barátság,
Öröm és boldogság.
Ha két szerelmes szív
Még egymásra talál.

Test, a szív szerelmét,
Tőlem nem engedem.
Magamhoz láncolom,
Rabságát vállalom.

Lángot vet a szívem,
Vágyak özönében.
Csókok, ölelések,
Testünk nagy hőjében.

Repülünk mi szépen,
Az élet örömében.
Arcunk, szemünk fénye
A boldogság része.

Életünk örömét,
Szívünk szeretetét
A szerelem járja át,
Maradj nekünk boldogság.

Még lobog...

A kéz, mely ölelni tud,
Vetkőztet, öltöztet úgy,
Érzőn s gyengéden is,
Testedért remegve nyúl.

Kezemet szív vezérli,
A szerelem vezényli.
Testedre fonom „lázam”,
Rohamra hívó vágyam.

Még lobog erény tüze,
Felcsap testemen hője.
Szerelmünk öröme,
Vonaglik, vad örvénybe.

Tudom ez ad erőt még,
Szerelem, ó szenvedély.
Drága szíved bennem él,
Engem sose felejtseél.

Szerelem, szenvedély

Szívünk-testünk vágyán,
Izgalmak hőfokán.
A szerelem csodás,
Örömtáncát járják.

Érző, vad, buja, szép,
Adni-kapni nem elég.
Vágyak, mohó éhség,
Szerelem, szenvedély.

Szívünk, testünk vágya merész,
Kívánta, falta gyönyörét.
Csók, ölelés, a jó érzés
Beteljesülve már miénk.

Kedvesem arca ragyog,
Szívünk, a lelkünk boldog.
A szerelemre vágyunk,
Őszintén adjuk, csodáljuk.

A szerelem szabadsága,
Szív, a test igaz, szép álma.
Áldani kell minden percét,
Boldogság – drága szent pecsét.

Szikra és szerelem

Szívemben a szikrákat
A szerelem lobbantja.
Érzelmét és a vágyat
Testem kéri, akarja.

Te kedves, gyönyörű lány,
Bepörgetted szívemet.
Benne boldogság száguld,
Tőled én szerelmet várok.

Arcod vidáman nevet,
Édes kedvességet ad.
Szép szemed tündöklése,
Rám mámorítóan hat.

Kérlek engedj magadhoz,
Nagyon-nagyon szeretlek.
Szerelemre kész vagyok,
Neked-nekem akarom.

Szívem belső ritmusa,
Boldogságát dalolja.
Kívántam én örülni,
A forró ölelésben.

Kettőnk kapcsolata,
A szerelem gyönyörű.
Szívem a kis szikrától
Ég, lobban, szeretni tud.

Tavaszi lány

Fut a Tavasz fénye,
S rügyeket fakaszt.
Virágok a lányok,
Csodát varázsolnak.

Nyílnak, illatoznak,
Szirmokat bontanak.
Színpompát alkotnak,
Szépet, aranyosat.

Megálltam előttük,
Csodáltam szépségük.
A hömpölygő színek
Szőnyegként terülnek.

Hullámszik a színes kép,
Repül a szivárvány.
S szelíd arcukon
Ragyog a boldogság.

Pezsdül, zsong az élet,
A természet ölen.
Karcsú formás lábak,
Könnyű táncot jártak.

Léptek jöttek sorban,
Színes füzért fonva.
A látvány lenyűgöz,
S szerelmet tükröz.

Szívem nagyot dobbant,
Egy lányért rajongott.
Nyíló virágok közt,
Én csak Őt akartam.

Megálltam előtte,
S szemébe néztem.
Kérdő tekintetem,
Kíváncsivá tette.

Könnyed, szép szavakkal
Lábáról levettem.
Örömet fokoztam,
Egy pár ügyes csókkal.

A lány tüneményes,
A szíve pergő tűz.
Teste szenvedélyes,
Szerelemre érett.

Összefont testünket,
Érzések rohanták.
A szerelem tombolt,
Vágyakat gerjesztve.

Ő a Tavasz lánya,
A boldogság vára.
Szép szerelmet adott,
Szívemnek emlékebe.

Az emberi létezés

A szív

A szív „tüzes katlanában”,
Rendül az élet bizalmában.
Benne a „méreg láva” tombol,
Haragja gyűlölettel rombol.

Bűnt, a gyűlöletet hagyjátok,
A lélek mélyébe zárjátok.
Belőle inkább jóság szálljon,
Szívekben, a világon járjon.

Mennyire más lenne a világ,
Ha jó lélek jönne szív kapuján.
Utat engedne a szeretetnek,
Boldogságot adna a szíveknek.

S az ember születése óta,
Tudjuk, a bűn mindennek az oka.
S ha gyűlöl, bánt az akarata,
A szép életet is lerombolja.

Felelőtlen cselekvések miatt,
Oly sok életen nyoma maradt.
Könnyek, fájdalmak esnek szívekre,
S itt állunk sokan megrendülve.

Legyen a szeretet, élet fénye,
Legyen mindannyiunk értelme.
Türelemre, nyugalomra intsen,
Szívünkben-lelkünkben jóság éljen.

Az élet értelme

Ne kérdezz, tudod milyen az élet,
Akinek jó, az vidáman ébred.
Míg más küzdelemben vívja harcát,
Keményen megfiizeti az árát.

Én hogy hová tartozom, már tudom,
S azt tudom, tennem kell a dolgom.
Visz az idő, élet és sors hátán,
S át kell jutnom a nehéz fokán.

Kemény küzdelmet vívok a sorssal,
Élet adta megannyi gondokkal,
Nehézségi fokok akadályát
Próbálom legyőzni, minden pályán.

Ma még kevés sikerrel járok én,
De ott van a jövő, és a remény.
Munka, a pénz, húzóerő nekem,
S bizony még, egészségem legyen.

Emberi sorsok küzdelmét látom,
Sok millió síró, gyötört arcot.
Földrészein boldogtalan szívek,
A világban reményt vesztett hitek.

S a csodás, de agyafűrt ember,
Szép világot álmodott Ő egyszer.
Nem tagadja meg a bűnös voltát,
Hanem átgázol életek sorsán.

Ami jót cselekedik a földön,
Gonosz hajlama, bizony lerombol.
S hitet, reményt és szeretetet
Adni jó szívvel, már elfelejtett.

Egymásnak adjunk reményt, szebb jövőt,
Mert legtöbb szív ott belül összetört.
Ember élj békében, szeretetben,
A tetteknek már értelme legyen.

Az élet, ahogy gördül

Az élet, ahogy gördül,
Sokszor nehézséget szül.
Döngeti a szíveket,
S nem ismer kegyelmet.

Az átszellemült világ
A sors viharával küzd.
Bűnök és gonoszságok
Nagy csapásai közt.

Mondjátok, mi történik?
Mi ez a világi zűr?
Színfalak előtt, mögött,
Lép az emberi közöny.

Még az álarc sem takar
Képmutató arcokat,
S az elszabadult szív
Gyarló álnoksággal bír.

Bűn és a gonosz erő,
Rossz emberben testesül,
A felszínre kerülve
Legtöbbször mély sebet üt.

Könny és a vér csordogál,
S a föld sem bírja már
A sok kegyetlenséget,
Amit ember produkál.

Az élet tovább gördül,
A fennmaradásért küzd.
Nagy harcot vív mindenért,
Halljátok könyörgését.

Az ember tisztessége

Legtöbb ember úgy él ezen a világon,
Hogy tisztességét bizony ő eljátssza.
A szíve és teste rideg, hazug, álnok,
Ha gyűlöl lerombol életet, sok álmot.

Álarc mögé bújik, ezer arcot ölt-vált,
Sötét árnyékot vet testére-lelkére.
Az életét sokszor rossz irányba viszi,
Keresi a veszélyt, ha az eszét veszti.

Bőréből kibújik, az agya elborul,
S felszínre hozza a sötét bűneit,
Élete ilyenkor gond, baj és nehézség,
Tette, cselekvése rombol, kiábrándít.

Az ember bármilyen, okos vagy buta lény,
Át kéne gondolni neki minden tettét.
S bizonyítsa be méltó tisztessége,
Szeressen, becsüljön itt a föld szívében.

Tiszta szíveket, jólelkű embereket
Szeretnék már látni az egész világon.
Szívből szóljon a kedves és szép élet,
Boldogságot adjon, mindig, mindörökre.

Bánatos szívem...

Bánatos szívem fájdalmasan küzd,
A kegyetlen világban semmit sem tűr.
Megbolydult „méhkas” földi szigetem,
Az élet szép lenne, de tudom milyen.

Álszent világ, történelmi kudarc,
Benne ezer meg ezer küzdelmes harc.
Háborúk helyett már nekünk béke kell,
Nemzedékek útján nőttünk mi fel.

Éles kard-szívek mély sebet szúrnak,
Szeretni tudó lelkek gyógyítanak.
Népek élete és kultúrája
Legyen a szeretet, béke forrása.

Tudást, az észet jó gondolat táplálja,
S legyen vége minden gonoszságnak.
Demokráciát, jogot osztanak,
Szeretni és becsülni mégsem tudnak.

Szívem hazámért, a világért küzd,
Múltjától s jelenétől megrendült.
Fájdalmas, véres sebeken megyünk,
Az idő gyógyítja, de nem felejtünk.

Történelmünk tovább így ne menjen,
Hanem egy szebb, tisztességesebb legyen.
Békét, szabadságot, szeretetet
Adjunk méltón egymásnak, emberek.

A fegyver lő

Rettegésben tart minket
A lövésre kész fegyver.
Elsütve gyilkol és öl
A kegyetlen „játékszer”.

Fegyverek zajától hangos
A békét váró nagy sziget.
Félelmetes harcok dúlnak,
Földrészekeken meghalnak.

Nem lehet nyugodt élet,
Amíg gyilkolnak, ölnek.
Vagy gyártják és halmozzák
A pusztító gépeket.

S aki hatalomra jut,
Megváltozik és mást akar.
Keze a fegyvert markolja,
S bármikor elsüti.

Az ember sajnos gyűlöl,
Átgázol életeken.
Tisztességtelenül él,
S a bűn táplálja még.

A fegyver lő, az ember öl,
Lesújt, rombol, háborúzik,
S hatalmával visszaél.

Emberek lássátok be,
Szív és az élet szenved.
Föld, a világ reménye,
Múlik, egyre kevesebb.

Álmodni merjünk...

Sajgó lelkek járnak világunk,
Vérző szívet mi annyit látunk.
Fájdalmak és szenvedések,
A mindennapok jelensége.

A sors megtöri élet-vágyunk,
Mi marad nekünk, csak az álmunk!
Tudom ami jó. lelkünkben él,
A sors bajától mindenki fél.

Álmodni merjünk boldogságot,
Az szépíti meg a világot.
S élet adjon vidámságot,
Ember lelkének nyugodtságot.

Szeretetre épüljön az élet,
A jóságot adja mindig szíved.
S ember lelkét öröm járja,
Szeretve, másokét is áldja.

Élet színháza...

Látom az élet színházát,
Mindennapok előadását.
Élet a sors küzdelmét játssza,
Lehet vidám és lehet dráma.

Az élet izgalmas szerepet ad,
Sírva-nevetve küzdeni hagy.
A szív és lélek előbb szenved,
Mire neki öröme lehet.

S élet a sorsban feszül,
Gondokkal és bajokkal vegyül.
A rohanó, múltó éveink
Örömök és bánatok érik.

A remény még erőt adhat,
Az ember talán boldogulhat.
Mi magunk is tehetünk róla,
Hogyan alakul a világ dolga.

Építünk-rombolunk álmokat,
Kergetünk hiú ábrándokat.
Föld és a világ színházában,
Mindig a szereplők változnak.

Fel és le gördül élet színháza,
Benne emberek, sorsok világa.
Kicsi és nagy szerepet játszva,
Előadásunk a halál lezárja.

Élet

Lüktet, zakatol a szívem,
Vadul ver benne ütem.
Tempója gyors és pörgős,
Rohanva időt üldöz.

Átveszi világ lüktetését,
Megérzi a baj feszültségét.
A földi élet rezdülését,
Feldúlt lelkek keserűségét.

Életre-halálra mennek harcok,
Szenvednek és torzulnak az arcok.
Figyelmeztetést és intést kapok,
Nem osztanak kegyelmet a napok.

Száguldó idő visz, nem áll meg,
Megváltoztak már az emberek.
Látni. egy más világban élünk,
Sokszor könnyeivel ébredünk.

Szemek néznek egykedvűen,
Élet „arcán” megfeszülten.
Nyögést és sóhajtást hallok.
Ember, a föld együtt zokog.

Haragos szívek

A roskadó világ,
Az öreg elnyűtt Föld
Évszázadok harcát
Viseli magán rég.

Állandó változás,
Megannyi folyamat,
Megfordul földünkön,
Az életet vonszolja.

A sors kapujában
Élet és halál küzd.
Sötét birodalom,
A még gyűlölő szív.

A vérző, sebzett Föld
Háborúktól szenved.
Múlik élet, remény,
Minden területén.

Árnyékok, a fények,
Váltakozva lépnek.
Legtöbb szív ott belül,
Lehet nem is szeret.

Tör, zúz, robbant ember,
Vihar-villám keze.
Szíve-lelke rideg,
Olyan félelmetes.

Szeret még az ember?
A békét keresi?
S tettét átérzi,
Vagy már mindegy neki?

A haragos szívek
Békére leljenek.
Az emberek végre
Megint szeressenek.

Harcok, küzdelmek

Lüktet élet, halad világ,
Hová Merre tart mostanság?
Forrong, lázad szellemében,
Fegyver duzzad erejében.

A nagy álmok közelében,
Sújt az ember közönyével.
A gyilkos fegyver robotol,
S kézből-kézbe vándorol.

Eldönt, megdönt hatalmakat.
Körülötte vérzuhatag.
S nem lesz vége sohasem?
Harc, a kegyetlen küzdelem!

Földrészek izzó talaján,
Inog a Föld, dől a világ,
Harcok, küzdelmek, hatalmak,
Mindig-mindenkor ártanak.

Látod a múlt nagy tanító,
A történelem okító,
Évszázadok törekvése,
Már megint hiábavaló!

Annyi minden történt velünk,
Sosem nyugszik meg a lelkünk,
Hogy vagy világ? Mit érsz élet?
Ember tervez, Isten végez.

Hol van az út...

Ember mutasd, hol van az út,
Ami visz és egy szebb jövőbe fut.
S mondjátok van-e a rosszból kiút ?
Menni kell, hiszem vár egy másik, új.

Talán boldog és szépreményű,
Ember szeretetére épülő.
S lehet, hogy nekem mégis jó itt,
Szerencsében, sorsban merek bízni.

Bár lelkemen valami átok ül,
S bánatos percében csendben tűr.
Élet, a sors küzdelemre hív,
Semmit nem ad könnyen, de még bízik.

Nem várom én a nagy csodát,
Teszem, cselekszem élet dolgát.
Megyek tovább a göröngyös úton
A bánat helyett az öröm jusson,
Veletek, köztetek még élni tudjon.

Lélek

A lélek tiszta, szép,
Ha a test belül ép.
Az emberek „tükre”,
Sokszínűséget rejt.

Szerethet, gyűlölhet,
Sok mindent átélhet,
Bármikor megtéved,
Érzékeny szerkezet.

Belsőnknek ad hitet,
Fényt és sötétséget.
Érzést, gyönyört, álmot,
S szomorúságot.

Az ember lelke
Bűnét, titkát éli,
Szereti és bántja,
A jó, a rossz testet.

A lélek változik,
Mást mond és mást akar.
Felemel és ledönt,
Az élet csodája.

Remény. Szabadság, Boldogság

Nagy reménnyel indul élet,
Mindannyiunk születése.
Várjuk tőle, hogy szép legyen,
S minden nap öröm érjen.

Kinek ilyen, kinek olyan,
Élete a nagyvilágban.
Nem születünk egyformának,
Élünk a föld zegzugában.

Szomorúan és vidáman,
Jövünk, megyünk a világban.
Rohanunk mi nagy hajszában,
S nem élünk boldogságban.

Emberi elmék harcában,
Esünk mások csapdájába.
Romlott erkölcs, szellem várunk,
Mi segítségért kiáltunk.

Sokan élünk félelemben,
Az életek nagy veszélyben.
Élet és sors adta gondok,
Nekünk mindig megmaradnak.

Versenyeznek ki a legjobb,
Folynak élet-halál harcok.
Ember szívén bűnös átok,
Fegyelmezetlen és álnok.

S fejekben megtört a rend,
Kialakult egy gépi trend.
Hatalom és a pénzvilág,
Zsaroló műveletre vár.

Én a világon azt látom,
Nem okultak a hibákból.
S nem hiszek a csodákban,
Itt minden kiszámíthatatlan.

Amiben hiszek, bízik még,
Élet, szabadság, és remény.
Lenne már földi boldogság,
Jöhetne nekünk szebb világ.

Rideg világban élek

Rossz baj, keserű bánat,
Elszomorítja szívem.
Testemet, a lelkemet,
Úgy össze tudja törni.

S hittem minden jó lesz,
Amit élet ad nekem.
Én mindenkiben bíztam,
Ameddig nem csalódtam.

Itt a földön keresem,
A szívek nagy békéjét.
A szeretet örömét,
Az élet szép reményét.

Rideg világban élek,
A szívek kőkemények.
Kegyetlen, vad erővel
Bántanak vagy gyűlölnek.

Megrendít, elszomorít
Emberek cselekvése.
A bűnök konoksága,
Mélyen hat a világra.

S áthatol szívemen
A szomorú félelem,
Mert látni a világon
A bús nyugtalanságot.

Állj meg ember, gondolkozz,
Bánatot már ne okozz.
Bűnös szíve keserít,
De jótette megnyhít.

Rohanó idő

A rohanó idő kereke
Viszi az életemet előre.
Míg évszámom növekedését
Jelzi már, a múlt és a jelen.

Megy, szalad – érzem, nagyokat lépked,
Idő vonatán vált sebességet.
Rohan az idő, s múlik nagyon,
Megállítanám, hogy ne szaladjon.

De a sors, a szaladó idő,
A jövő láthatatlan úrje,
Nekem nem tudom még, mit akar,
S ha szeret, akkor élni hagy.

Suhanó sávon, robogó vándor,
Élettel repül, éveket száguld.
Végtelen idő nem áll meg soha,
Csak élni enged, visz a halálíg.

Te szomorú élet...

Te nagy, szomorú élet,
Fájó könnyeidtől félek.
Keserű ízét érzem,
Testemen-lelkemben viszlek.

S meggyötört szívemet,
A sors átka fenyeget.
Várnak rám nehéz évek,
Tőlük, kegyelmet kérek.

Az élet már veszélyes,
Tönkretenni is képes.
Ha nyomják súlyos gondok,
Ólompáncélos napok.

Hol vagytok, fiatal éveim,
Boldog óráim, perceim ?
A múltó időt, évszámom,
Őszülő fejemen látom.

Ó jaj, mit kesergek itt,
Kérlek élet, sors segíts!
Ami szép az maradjon,
A rosszat, múltra hagyom.

Te nagy, szomorú élet,
Mondd, mit akarsz még Tőlem ?
Jövőmet elképzeltem,
Ülök majd hintaszékben.

Gyógyítom élet sebeit,
Mondom, súgom emlékeit.
A megmaradt érdemeit,
Földön-túli reményeit.

Van a világnak...

Teremtés-áldás, öröm-bánat szívünk,
Az úton haladva mi sokat küzdünk.
Egy új élet, új világ születése,
Lehetne ember és Föld boldog fészke.

Van a világnak ezer vidám arca,
S van szomorú, fájdalmas napja.
Talán beteljesül álmunk, életünk,
S egyszer benne mindent megértünk.

Sok millió zátonyra futott lélek,
Sors mindennapjától, könnyétől félnek.
Feldúlt világunk bánatában élnek,
Szívem, a lelkem velük együtt érez.

Gondolat szelleme irányít minket,
Szív és a lélek boldogságot keres.
S oly sok ember szeretetért eseng,
Élet pillére nekünk a jóság legyen.

A zene

Zene, a dal mindig élmény,
Érzelmeken játszó igény.
Szól, nyugtat, hangja megérint,
Ereje van, a dallam visz.

Éld át, csodáld minden percét,
A dal megannyi örömét.
Hallgasd sokszor, tarts rá igényt.
Keresd, szeresd a jó zenét.

Zenére mozdul test, a láb,
Játszik ütemek ritmusán.
Mikor szól emberek ajkán,
Érezzük a dal szabadságát.

Örülj ember, hiszen tiéd,
A zene kell, csodás érzés.
Szíved és lelked erejét
Emelje a magasba még.

Őrizd meg sok szép élményét,
A zene hitét, reményét.
S tudod, bármi történjék :
Zene, a dal örökké él.

Gyere táncolj

Szól a zene, gyere táncolj,
Ütemre lépést is számolj.
Élvezd a mozgást, meg ne állj,
Pezsdüljön élet, mire vársz.

A vidám ritmus ellazít,
Örökre, jókedvre derít.
Tested rázza, lépjen a láb,
Felszabadultan jár egy tánc.

Dal ritmusa, a zene száll,
Minden üteme egy varázs.
Érzés, vágy, őrlő hatás,
Egyszerűen olyan csodás.

Tánc a zene lüktetése,
Szóljon reggel, délből, este.
Járja mindenki kedvére,
Tegye csak úgy örömére.

Legyen vidám, szép az élet,
Csodáld a táncot és élvezd.
Mozdulj világ, táncolj lazán,
Láss örömet ember arcán.

Zenével a békéért

Zenével induljunk a békéért,
A boldog, tisztességes életért.
Mutatva példát, vidám ünnepét,
Adjunk szeretetet, földi békét.

Barátok legyünk, ne ellenségek,
A világ is jobb lesz, ha építed.
Gyűlölet, a harag mindent elront,
Béke, a szeretet nekünk jót hoz.

Legyen boldog élet, öröm és béke,
A földön már ezt ünnepelnénk végre.
A zene jó, szívünk-lelkünk kedveli,
A dallam csodáját lehet szeretni.

Adj békét, enyhíts világ fájdalmán,
Gyógyír legyen élet nagy bánatán.
A zene csak szóljon csodás hangján.
Békében, boldogan, népek ajkán.

XXI. Század

Köszöntelek huszonegyedik század,
Szebb jövőt adj és hozz a világnak.
Szeretet, megértés, barátság, béke,
Költözzön minden ember szívébe.

Univerzum hatalmas rendszerében,
Az emberiség nagy utat tett meg.
Évszázadok óta jövőnk és megyünk,
Földet, a világot átrendeztük.

Az ember alkot, s tudása révén
Felemelkedve halad időgépén.
Elődeink küzdelmes harcát, tettét,
A történelem rendít, vagy szépít.

Egyszerű és nagyszerű találmányok,
Ámulatba ejtik a világot.
Csak azt nem értem, miért rombolják
A földi életek csodás világát.

Politika, népszerűségi hajsza,
Az embereket is megbolondítja.
Pénz, a fegyver gonosz elmék harca,
Belekényszerítenek nehéz bajba.

Az emberek elfordultak egymástól,
Mit remélhetek ettől a világtól.
Fényűzés, pompák és pénz milliárdok,
Fegyverrel eltiport életek, álmok.

Bízom bennük szívük békére épüljön,
Az élet fájdalma már megszépüljön.
Hatalom, a kapzsiság olyan érték,
Ami a földön a legnagyobb vétség.

Beléptünk az évezred kapuján,
Okuljunk elmúlt századok hibáján.
Szeressük, becsüljük meg az életet,
S ha lehet, mentsük meg a jövőnket.

Köszöntsük a XXI. századot,
Ünnepeljük együtt most a világot.
Béke, barátság, megértés, a szeretet,
Emberi kapcsolatot hozzon, teremtsen.

Gyerekek

Éhező gyerekek földjén

Szívek dobbannak millió ritmusban,
A lüktető élet hangos zajában.
Elnémult arcok, riadt tekintetek,
Sírnak a Földön éhező gyerekek.

Nap hatalma a természetben rejlik,
Áldott sugarai, életre hajlik.
De könnyek folynak, esengő arcokon,
Víz és élelem nélküli napokon.

Egy szelet kenyér – éhesnek boldogság,
Élelmet vár sok gyerek, szegény világ.
Ébredő remények, a holnap arcán.
Ember, légy önzetlen, a szív fokán.

Szomorú milliók, összetört testek,
Könnyező szemű, elesett gyerekek.
Várják a világ újjászületését.
Amiben lesz élelem, áldott bőség.

A jóllakottak birodalma, oly szép,
Nekik az élet varázslatos, tömény.
Ám az éhezők otthona a remény,
Mindennap küzdelem, az életükért.

Az árnyékok oldalán halál a rém.
Míg az élet szíve, egészség a fény.
S éhező gyerekek boldog arca,
Mindennap enni – és az élet vágya.

A küzdelmek, harcok és sorsok baján,
Tudjuk, látjuk kegyetlen a valóság.
Segíts ember, segíts világ, már Nekik!
Hogy az életük boldog és szép legyen.

A medve álmos

Korán kelt a medve,
Nincs még neki kedve.
Ábrándozik, mereng,
Lustálkodni szeret.

Más kint a szabadban.
Mint bent a barlangban.
Hosszú álmot kerget,
Űzi el a telet.

Ha egy medve álmos,
Nem is olyan bájos.
De ha már felébred,
Mindenkire ráförmed.

A nyúl szörfdeszkázik

A nyuszika szörfdeszkát kapott,
Elment, kipróbálta a tavon.
Sok állat meg ámulva nézte,
Ők még nem láttak ilyet erre.

Buzdították nevetve a nyulat,
Aki a hullámok hátán suhant.
Beszölt a farkas ezt ő is megcsinálja,
Bizony jobban és csak egy lábbal.

Mondja a nyúl tessék, én odaadom,
Mutasd mit tudsz, de maradj rajta talpon.
Ahogy ráállt négy lábával, csak remegett,
Mindenki a farkason vígan nevetett.

Na gyerünk, lássuk, állj rá egy lábbal,
Te hencegtél itt nekünk nagy szájjal !
De ahogy felemelte lábait,
Látni lehetett, hogy hanyatt esik.

Hasukat fogva rajta nevettek,
Mondják neki a nyuszi ügyesebb.
A farkas már tudja, hogy pórul járt,
Szégyenében elhúzta az irháját.

Két árva anyák napján

Egy kisleány és egy kisleány,
Szomorúan ballagnak némán.
Édesanyjukhoz, sírjához mennek,
Fájó szívvel, könnyező szemmel.

Arcukon felnőttes komolyság,
Szívükben ott bent szomorúság.
Odaértek a temetőhöz,
Léptek rendezett sorok között.

Orgona csokor a kezükben,
S nagy fájdalom a szívükben.
Szemükből csorogtak a könnyek,
A csend meg kérdezte, hová mentek.

Édesanyánk sírját keressük,
A gonosz sors elvette tőlünk.
Nemrég történt balesetben,
Tragikus a sors és kegyetlen.

Anyák napja van ma, Május,
Élő és az elment anyák napja.
Életük édesanyját nélkülöz,
Odaértek a fehér sírkőhöz.

S megfogták egymás kezét némán,
Látszott fájdalom gyerekek arcán.
S elhelyezték a virágcsokrot,
Édesanyjuk szép rendezett sírján.

A tragédia emlékét hordják,
Elgondolkoztak életük sorsán.
Sokáig álltak ők még a sírnál,
Remegve mondták : Anyánk, nélkülöd
Olyan szomorú lett ez a világ !

Megtörtént esemény alapján írtam!

Ünnepek

Anyák napjára

Megszültél engem Anya,
Te vagy nekem, az élet szava.
Ölelt, ringatott kezed,
Örült és könnyezett szép szemed.

Az orgona virágzik,
Szívemből szeretet sugárzik.
Köszöntelek ma Téged,
Szeretlek Anyám, amíg élek.

A zene ünnepe

Zene, a dal nekünk élmény,
Érzelmeken játszó igény.
Szól, nyugtat, hangja megérint,
Lelkekre hat, mint vágy és hit.

Éld át, csodáld minden percét,
Add és vidd dalok örömét.
Mindig hallgasd, tars rá igényt.
Szeresd a zene ünnepét,

Zenére mozdul test a láb,
Játssza ütemek ritmusát.
S oly sok nemzedéken át,
Szeretjük a dal szabadságát.

Amikor hallod a zenét,
Átjár bűvös-csodás érzés.
Szíved és lelked erejét
Fokozza, sokszorozza még.

Őrizd meg a dal élményét,
A zene hitét, reményét.
Add tovább, vidd messze hírét,
Zene, a dal, öröké él.

Szerintem kétszer szerepel ez a vers!

Béke napja

Ember indulj, hozd el a békét,
Add, mutasd a szeretet jelét.
Kérlek, tedd szívedre a kezed,
Mondj imát, mert sok élet szenved.

A hatalom fegyverrel rémít.
Hazug ígéretekre épít.
Népek becsületét megsértik,
A békét pedig csak ígérik.

Sokan várjuk a földi békét,
Élet és igazság reményét.
A békéért már tegyünk, küzdjünk,
Hogy végre mi boldogan éljünk.

Jöjj béke, mert sok élet vár itt,
Fegyver, a düh nem old meg semmit.
Kerüld a bajt, többé ne keresd,
Becsüld élet örömét, szeresd.

Refrén:

Szíved őszinte legyen,
A jó szándék vezessen.
Ne használj gyilkos fegyvert,
Inkább a békét keresd.
Vezet út boldogsághoz,
Béke a szabadsághoz.
Erős hit a lélekhez,

Szeretet az élethez.

Emlékek

Tudjátok, hangotokat hallom,
Szavatok még kedvesen harsog.
Vidáman, tréfásan, boldogan,
Az emlékek hatása alatt.
Együtt jártunk az iskolába,
Ma már talán senki sem bánja.
Még akkor éretlenek voltunk,
Tanulni, felnőni akartunk.
Jóban-rosszban és kéz a kézben,
Bíztunk mi egymás sikerében.
Beszélgettünk és álmodoztunk,
A szép dolgokra vágyakoztunk.
Majd a valóságra ébredtünk,
Láttuk, tudtuk mindenért küzdünk.
Akartunk jó szakmát, diplomát,
Az élettől valami csodát.
A sors mindenkinek mást adott,
Egymástól élet messze sodort.
Ugyan elváltak az útjaink,
De ötévente találkozunk.
Tudjátok, ez a kilencedik,
Sorsnak köszönjük – kedveskedik.
Az élet adjon egészséget,
S Nekünk még sok boldog évet.

Osztálytalálkozóra írtam 2014.

Várni a Karácsonyt

Útjára indul a szeretet,
Örömet adni a lelkeknek.
S várni karácsony szép napjait,
Ami minden szívet boldogít.

Figyelem, a megértés és jó szándék,
Szavakban, tettekben legyen ajándék.
Talán szíveket és lelkeket is gyógyít,
S mindenkit szeretetre tanít.

Megállni egy pillanatra a földön,
Körülnézni, hogy van-e itt, aki boldog.
Mert fut az idő, rohan a világ,
Mond, szeretet nélkül robog tovább!

De most álljunk meg egy jó szóra,
Gondoljunk a családra és másokra.
Szeretet hangján üzenjen szívünk,
Ünnep napjain egymásnak örüljünk.

Egy kis ajándék, egynéhány kedves szó,
Szeretetre épülve sok mindent megold.
A fenyőfa körül gyerek, felnőtt örül,
Ünnepi hangulatba belekerül.

Talán elfelejtjük a gondokat,
Ami feltépte szívünket, ajkunkat.
Most ünnepeljünk együtt és sokan,
Küldjünk szeretetet versben és szóban.

Karácsony együtt

Mi most ünnepeljünk együtt,
Áldva szeretettel tegyük.
Szívünk-lelkünk legyen vidám,
Hisz máskor nincs is így talán.

A karácsony hangulata kell,
Szeretete ami körül vesz.
S jöjjön már egy nyugodt élet,
Boldogság és jó cselekedet.

A karácsony attól olyan szép,
Ha ember szeret, segítőkész.
Mindenkor jó szívvel segítsünk,
Úgy kéne, hogy mindig szeressünk.

Karácsony szép, szomorú könnyei

Szemek könnyező „taván”,
A szeretet indul útján.
S ünnepre készül, mondják,
A lélek karácsony napján.

Várja mindenki szép napjait,
Karácsony édes dallamait.
Fenyő és kalács illatát,
Ünnepek kedves hangulatát.

Meghitt emlékekre gondolunk,
Szomorú könnyeket is szórunk.
S gyertyafény csendjében a lélek
Imát mond, elment szeretteinknek.

Nehéz s ártatlan sorsoknak,
Egyedüli magányosoknak.
Boldogságot adjunk, ünnepek napján,
Szeretet szóljon, a lélek hangján.

Karácsony ünnepén

Minden jót gyerekek, szép napot emberek,
Karácsony ünnepén örüljön lelketek.
Szeretetet adjon és kapjon szívetek,
Boldogság járja a szomorú életet.

A lélek szeretet hangján zenéljen,
A jóság, a megértés mindig érintsen.
S ne mondjunk többé bántó szavakat,
A tiszta érző szó mindent megoldhat.

Te magad légy az élet fenyőfája,
Dísze, szíved-lelked tisztasága.
Áldja meg életünk minden napját-percét,
Őrizzük meg hitünk, ünnepek békéjét.

Karácsony

A karácsony szép ünnepét
Várják gyerekek, felnőttek.
Díszbe öltöznek fenyőfák,
A szívek, szemek örülnek.

Ajándékoz szülő, gyermek,
S minden szív, aki szeret.
Ragyognak a boldog arcok,
Hisz szeretet osztanak.

Gyertyák, csillagszórók égnek,
Boldog karácsonyt ígérnek.
Talán ezen a napokon,
Minden szívből, szeretet szól.

Karácsony kedves ünnepén,
Ajándékozz szeretettel.
Engedd be szívedbe a jót.
Adj örömet, boldogságot.

Csengő hangján dalol szívem,
Családom a boldog kincsem.
Élet és sors ajándéka,
A karácsony ünneplése.

Csillagszórók szórnak tüzet,
Kedves szemek meleg könnyet.
Örül a szív, jó a lélek,
Maradj ilyen áldott élet.

Karácsonyi szeretet

Látod, megint itt van a karácsony,
Szeretetet keres a világon.
Gyerekek, emberek kérik, várják,
Hogy szívükbe, a lelkükbe zárják.

Mindenki már boldog akar lenni,
Haragot, a bűnt félre kell tenni.
Akarjatok ti békében élni,
Jónak lenni jó, mindig szeretni.

Tudjátok, mindent jóvá kell tenni,
Életet, karácsonyt teremteni.
Áldást mondjunk az egész világnak,
S bocsássunk meg végre egymásnak.

Díszítsétek most a fenyőfákat,
Egyszerűt vagy csak néhány kis ágat.
Lelketek találjon boldogságra,
Teljesüljön kérés kívánsága.

Az élet legyen jó, egészséges,
A tettek hasznosak, emberséges.
Mindenkinek boldog, szép karácsonyt,
Békét, reményt, csodás új világot.

Legyen a Karácsony...

Legyen a Karácsony Mindenkié,
A boldogságra vágyó embereké.
A lélek szeretetére vágyom,
Szívek, a szemek örömét várom.

Ajándékunk legyen a megértés,
A jóság és az önzetlenség.
S élet felgyorsult ritmusában,
Legyen már részünk a boldogságban.

Futunk, rohanunk a nagyvilágban,
Járunk az élet labirintusában.
A szavak tisztaságát keresem,
Mond-e még tisztességet, értelmet.

Ad-e a szív, a lélek érzelmet,
Örömet, jóságot, szeretetet,
Vagy adja a fájdalmas könnyeket?
A bánatos sorsot, nehezebbet!

Én nem akarok most keseregni,
Hanem szeretnék már ünnepelni.
Szeretteimmal, veletek, sokan,
S karácsonyunk teljen boldogan.

A szeretet töltse meg a házatok,
Szíveteket, a tiszta érző vágyatok.
Legyen a Karácsony Mindenkié,
Tegye a lélek jósága szebbé.

Mindenki Karácsonya

Mindenki várja a szeretet ünnepét,
A karácsonyi napok meghitt örömét.
A szív és lélek áldott békéjét,
A kedves szót, egy boldog ölelést.

Gyerekek, felnőttek arcán a remény
Küldi, repíti az ünnepek öröm-fényét.
Őrizzük meg szívünkbe a gyönyörű érzést,
Szeretve és áldva e napok szépségét.

A díszbe öltözött fenyőfa körül,
Gyerek, a felnőtt minden jónak örül.
S ajándék-osztás közben nekünk
Csodás érzés járja át szívünk-lelkünk.

Legyen boldog, békés karácsonyunk,
Amiről Mindannyian álmodunk.
Hitet, reményt földi életünk adjon,
Szeretet, a boldogság mindig maradjon.

B. Ú. É. K. 2005

Boldog legyen, szívetek,
Oldódjon a lelketek.
Legyen már Mindenkinek
Döbbenet-mentes éve.
Olyan világunk legyen,
Gondos, szeretet teljes.
Új reményt adjon, hozzon,
Józan élet induljon.
Életekre vigyázzon,
Vigyen boldog álmokon.
Emberséget formáljon,
Tisztességet találjon.
Kíméletesebb évet,
Irgalmasabbat, szépet.
Vigyázva életekre,
Áldást, esélyt jövőnkre.
Nehézséget leküzdve.
Okosan cselekedve.
Kedvet 2005-ös évre.

Locsolóvers

Hosszú útról megérkeztem.
Kölni víz, éltető kincsem.
Frissítsen hát szagos vizem,
Üvegemből most rád hintem.

El ne hervadj drágaságom,
Maradjon még boldogságom.
Mondok neked kedves bókot,
Kérlek ezért adj egy csókot.

Nyúl úrfi

Eljön húsvétkor a nyuszi,
A kedves nagyfülű úrfi.
Házból-házba bekopogtat,
Kedvesen kölnit locsolgat.

Nem is sírnak lányok, asszonyok,
Hiszen ő kedves vendég nagyon.
Varázsvessző a kalapjában,
Rengeteg mese tarsolyában.

Ahová betér, mond egy mesét,
Adja boldogan szeretetét.
Elmeséli sok történetét,
Éltesse húsvét a jó kedvét.

Színdarabok

Óz, a nagy varázsló

dalszövegek

Dorka

A Kansasi nagy rónaság közepén,
Fából készült kicsi ház áll, oly szerény.
A napsütötte szikár területen,
Sok munkával épült fel nehezen.

Még nem tudni holnap mi történik,
Hogyan kezdődik, miként végződik.
De szívem sok szeretetre vágyik,
Boldog és szép mesékről álmodik.

Jött a nagy vihar és közeledett,
Mindenki félt, elbújt – úgy meg ijedt.
A forgószeél felkapta a házat,
Messze repítette Dorkáékat.

Dorka és Totó messzire repült,
Mesébe illő kalandba került.
Izgalmat ígért váratlan útjuk,
A történet róluk szól, hát halljuk.

A kis ház nagy robajjal földet ért,
Tudják, érzik, velük csoda történt.
A házból kilépve ámulva néztek,
Csak álltak és mindenben gyönyörködtek.

Körös-körül friss, üde pázsit zöldell,
Terebélyes fák zamatos gyümölcscsel.
Sok szép tollú madár repült, csicsergett,
A gyönyörű látvány mesébe illett.

Kansastól Totó messze kerültünk,
Vissza vajon hogy, és merre megyünk?
Felējük jöttek furcsa alakok,
Köszöntek, mondták ők a murpicok.

Dorka kérdezte, hogy jutnak haza,
Van egy varázsló: Őz, aki tudja.
Menjetek a sárga köves úton,
Utatokon a szerencse óvjon.

Még nem tudni holnap mi történik,
Hogyan kezdődik, miként végződik.
De szívem sok szeretetre vágyik,
Boldog és szép mesékről álmodik.

A vándorló dal

Megyünk a sárga köves úton tovább,
Keressük a nagy Őz birodalmát.
Erdőn-mezőn, hegyen-völgyön, folyón át.
A holnap hozhat nekünk új csodát.

Tudjátok meg velünk mi történik,
Az utunkat izgalmak kísérik.
Halljátok és tudjátok, hogy miként
Járunk a mesében sorsunk terén.

Totó dala

Nem olyan könnyű egy kutya sorsa,
Csak akkor, ha van neki gazdája.
Nevelje és sokszor játsszon vele,
Legyen neki gondtalan élete.

A kutya tudod hűséges barát,
Ügyes, okos, figyel, mindig vigyáz.
Ugat és jelzi, ha valaki jön,
Élet sem mindegy, rossz-e vagy öröm.

Ha kedvem van játszok, futkározok,
Mikor jóllakok, fekszek, lustálkodok.
Dorka kedves és jó gazdám nekem,
Vele vagyok sokszor, kísérhetem.

Madárijesztő

Alattam nagy búzatábla terül el,
Gazdám madárijesztő bábnak készített.
Testem szalmával tömött, fejemen vászon zacskó,
Arcom legyen festett rám szemet, szájat, orrot.

Fejemen ócska, hegyes kék süveg lóg,
Rajtam egy öltöny, minek színe kopott.
Lábamon barna, lyukas csizmát viselek.
Nincs eszem, madarakat ijesztgetek.

Fél szememmel kacsintok, fejemmel biccentek,
Aki erre jár, neki köszöngetek.
Felnjársalva éjjel-nappal karón lógok,
Egy dologtól félek az égő gyufától.

Várom, hogy valaki megmentsen,
Eszem legyen, hogy mindent megértsek.
Erre jött Dorka és megmentett.
Boldog vagyok, mert újjászülettem.

A gonosz boszorkány dala

Eljöttem hozzátok a boszorkány.
Fejemben mindenféle tudomány.
Tetteim a bűnök és ravaszságok,
Nem nyugszom, míg valakit meg nem bántok.

Előttem a bűvös gömb, kezemben pálca,
Mikor dühös vagyok, szól haragom átka.
Féljetez tőlem, ahogy megláttok!
Nem szeretem, amit ti csináltok.

Nagy még a hatalmam, mindent látok,
Zúdítom rátok a gonosz átkot.
Sanyargatok népeket, a fél világot,
Okozok én nektek sok bosszúságot.

A varázstükröm előtt készülök,
Nagy a félelem, mikor feltűnök.
Nevetek, ha átkommal lesújtok,
Majd seprűre ülök és elhúzzok.

A bádogember dala

Szerelmes voltam egy nagyon szép lányba,
Lusta öregasszonnyal élt az árva.
Bizony ő sosem akarta, hogy férjhez menjen,
A gonosz boszorkányt kérte, hiúsítsa meg,

Egyszer az történt elvarázsolta fejszémet
Fát vágtam és megcsúszott, levágta kezemet.
Majd lábamat, fejemet, ketté a testemet,
Így odalett eszem, szívem, a szerelem.

De egy jó bádogosmester segített nekem,
Kértem törzset, kezet-lábat, fejet hegesszen.
Azóta én bádogember vagyok,
Elmúlt sajnos minden boldogságom.

Egy éve vagyok itt bajban az erdőben.
Talán jön valaki és segít nekem.
Eső miatt rozsdás a bádog-testem,
Olajozni kéne, beállt mindenem.

Segítség és aki hallja mentsen ki,
Végre rám találtak, örülök neki.
Dorka megmentett, olajoz, szervizel,
Barátja és útitársa lehetek.

Smaragdvárosba velük megyek.
Őztől én is segítséget kérek.
Ész helyett adjon nekem új szívet,
Szeretni tudjak és boldog legyek.

Oroszlán dala

Furcsa egy rejtély, gyávának születtem,
Ha veszélyt érzek, kapál a szívem.
Sokszor azt érzem reszket a testem,
Nem lehet, hogy egy oroszlán ilyen.

Mikor vadászok, megyek az erdőben,
Nem tudják gyávaságom, hogy én félek.
Ha tudnák, engem kinevetnének.
Bizony rám nézve ez nekem szégyen.

Véletlen találkoztam Dorkával.
Észrevették ők is gyávaságomat.
Elmondtam nekik a történetem,
Nem láttak és nem hallottak még ilyet.

Az oroszlánnak bátornak kell lenni,
Neki mindig tekintélyt kell szerezni.
Smaragdvárosban van egy nagy varázsló,
Óznak hívják, csak ő segíthet nekem.

Ők nem bánják, hogy velük megyek,
Az úton talán hasznukra leszek.
Bátorságot, tapasztalatot szerzek,
Hogy az állatok királya lehessek.

Finálé: Mindenki énekli

A hosszú, kalandos utunknak vége,
Minden veszélyt legyőztünk szerencsére.
Mindenki megkapta Óztól, amit akart,
Elbúcsúztunk egymástól jó barátsággal.

Madárijesztő:

Tele van a fejem ésszel és mindent megértek.

Bádogember:

Van új szívem, szeretek – már boldogan élek.

Oroszlán:

Bátor vagyok, van tekintélyem és királyságom.

A gonosz boszorkány:

Annyi gonoszságot tettem, nem bocsájt meg senki nekem.

Totó:

Amíg élek, gazdámhoz hű leszek.

Dorka:

Kansasban majd, otthon, csak ülök és mesét mondok.

Egy rúdtáncosnő élete

1. epizód

Jack és Alfréd megbeszélnek.

Jack:

Örülök, hogy itt vagy Alfréd, most segítségemre legyél.
Elizt a klubból kirúgták, balhéi miatt nem bírták.
Több lánnyal is összeveszett, a helyzet elmérgesedett.
A Tigris Klub táncosa volt, vágya, álma szertefoszlott.
Nekem bánatát kesergi, azt mondja, ha iszik felejtí.
Puffadt és vörös az arca, szeme sokszor bedagadva.
Látnád, mint egy felfújt hörcsög, szavaival sért és fröcsög.
Minden nap így egyre rosszabb, tettét sokszor fel sem fogja.
Látnád, ahogy szemével öl – mondj és adj ötletekből.
Eliz vágya ha nem szűnik, mélyre süllyed és elzülík.
Megtennék én mindent érte, csak az ivásnak vessen véget.
Szóba hozom, lebeszélem – nem érdekli semmiképpen.
S akármit mondok neki, rám legyint, a témát ejti.
Ha iszik, akkor szörnyen néz, elborul agya, aztán kész.
Sokszor azt is elfelejti, körülötte mi történik.
Nem gondoltam eddig jutunk, beleszürkül kapcsolatunk.
Valamit ki kell találnom, hogy józan anygallá váljon.
Ő megint visszatáláljon, s a színpadon táncoljon.
Azért vagy itt jó barátom, adj már ötletet kimásznom.
Tudom, más a Te asszonyod, szeret téged, veled boldog.
Itt az enyém piál, kemény, ötlet kéne jó és merész.

Alfréd:

Partit kéne összehozni, meggyőzni és lebeszélni.

Jack:

Az ötleted jónak tűnik, talán ő beleegyezik.

Alfréd:

Beszélek Rossal, Lilivel, Robinnal.

Eliz így nem élhet tovább, győzzük meg, hogy rossz úton jár.

Csináljuk és tegyünk csodát, mentjük meg a konok agyát.

Színpad átrendezése, egy kis zene.

2. epizód

Jack és Eliz megbeszélük

Jack:

Drágám egy bulit szervezek, lehet attól jobb lesz kedved.
Adj esélyt az életednek, ami történt elfelejtsed.

Eliz:

Feldúltak a körülmények, belém rúgtak, félre löktek.
Sajnos rászoktam italra, benne találtam vigaszra.
Tudják sokan és szégyellem, a bűn hálója fog engem.

Jack:

Nézd, valami más kell neked, az életed tönkreteszed.
Mit szólsz: Lilit, Robint, Rosst, Alfrédot hívom.
Őket úgyis régen láttuk, végre megint találkozunk.
S tudod azért szervezem, hogy minden megint jó legyen.

Eliz:

Bizony őket régen láttam, hozzánk miattam nem járnak.
Három éve vagyunk együtt, kapcsolatunk bajba került.
Tudom hibáztam, nem tűröd, ezért vagy rám nagyon dühös.
Szerelmünk is válságba jutott, megjártuk a mennyet és poklot.
Mikor még én táncolhattam, értem bizony úgy rajongtak.
Csüngtek rajtam kéjes szemek, tapsoltak és éljeneztek.
Láttam rajtuk tetszik nagyon, ha én a rúdon táncolok..

Tátott szájjal néztek engem, mikor ritmusra lendültem.
A forgás, terpesz, emelés, nekik volt is meglepetés.
Akarták mindig ott legyek, hogy aztán kedvükre tegyek.
Mikor nem ittam-vedeltem, jókedvű voltam, nevettem.
Tudom, fejemben nagy a zűr, a bajokkal küzd, szembesül.
Tánc, a lányok hiányoznak, a taps és biztató szavak.
A zene és fény ereje, a mozgás és rúd rejtelve.
Hívjuk meg a barátaink, találkozzunk velük megint.
Talán nekem változást hoz, erőt adhat boldogsághoz.

Jack:

Hívom őket most azonnal, készüljünk a nagy bulira.

Színpad átrendezése, egy kis zene.

3. epizód

Csöngetnek, látod eljöttek, gyorsan ver a szívem, egek !
Drága Lili, Ross, Robin, Alfréd – örülünk, hogy eljöttetek.
Mi is nektek, megint jó lesz, legyenek együtt szép percek.
Tenger élmény, hajókázás, a sok jókedv és mókázás.
Olyan régnak tűnik egész, hihetetlen – velünk történt ?
Hullámokon hajónk ringott, szemünk vidáman csillogott.
Öröm, szabadság, szerelem, hű de szép volt, emlékeztek ?
Mondta mindenki egyszerre, boldogan együtt nevetve.
Eliz, te ahogy táncoltál, mindenkit elvarázsoltál.
Mondtuk neked vad tigrisünk, ezen aztán jót nevettünk.
A táncoddal lenyűgöztél, láttuk, ezer fokon égtél.
Mindjárt sírok és könnyezek, amit itt nekem meséltek.
Nem hiszem el az egészet, ezek énvelem történetek ?
Bizony nagyon meg változtam, ami szép volt leromboltam.
Boldog és sikeres múltam hogyan kapjam vissza újra ?
Ne add fel, küzdj, bízz magadban, segítünk neked a bajban.
Hívd fel a Tigris tánc Klubbot és kérj tőlük bocsánatot
A klubban bizony szerettek, talán esélyt adnak neked.
Öröm ez a találkozás, a hangulat olyan csodás.
Újrakezdem, nem adom fel – tánc, a mozgás öröme kell !
Hasznos beszéd, tanulságos, jövőm a tét már világos.
Megváltozom meglátjátok, számíthatok megint rátok.
Régóta nem vagyok boldog, de ma minden megváltozott.
Mindent köszönök én nektek, Jack hogy szeretsz és szerettek.
Lemondok az alkoholoról, szabadulok minden rossztól.
Tánc, öröm, élet, szerelem – ez lesz holnaptól, ígérem.

Betét dal

Vidám tigris lányok

Van egy jó nevű klub, a tigris,
Ahol a zene, tánc úgy izzik.
Formás és sportos lányok csúcson,
Minden este magas hőfokon.
Tánc, őrjítő mozgás a rúdon,
A tigris lányok teszik „full”-on.
Ügyesek, csodásak és szépek,
Ezért ők olyan népszerűek.
Igényes és magas a mérce,
Zene a szórakozás része.
Felépített műsor, könnyedség,
Látvány, vidámság és derűlttség.

Moulin Rouge

Nyitány

Egy történet indul útján,
 Vágyak és szerelmek után.
 Dobban a szív, lüktet élet,
 Benne minden megtörténhet.
 Álom és valóság képe,
 A sors vigasza, reménye.
 Várja a lányt és a fiút,
 Szerelmük vajon meddig jut.
 Párizs a szerelem városa,
 Az új világ nyitott kapuja.
 Jönnek-mennek a csodát várók,
 Emberek, a szerencsevadászok.
 Zene, fény, a művész-élet,
 Csábítja az emberszívet.
 Kihívást, izgalmat ígér,
 Élményt, látványt, mindent kísér.
 Zajlik az élet, megy tovább,
 A szív üti ritmusát.
 Érzi lüktető vágyát,
 Keresi megértő társát.
 Indulni kell, a szerelem vár,
 A földi boldogságra találj.
 A nő szívét-lelkét ismerd,
 Ami fontos, hogy szeresd.

Párizs 1899-1900

Christián :

Párizs a szerelmeseket várja,
Pezsdül élet a szívek vágya.
Hol van boldogság a szabadság útja,
Keresi az ember újra és újra.
Apám mondta bűnbarlangba mész.
Lehet, de menni kell a sikerért.
Bennem, érzem erős a vágy,
Párizst látni akarom már.
Költő vagyok, szól lelkem hangja,
Feldúlta érzelmek egész sora.
Szívemben szerelem lángja lobban,
A vágy tüze ég benne jobban.
Hiszem a szerelem vár ott,
Hagyom, vigyenek az álmok.
Minden titkom és vágyam,
A boldogságot megtaláljam.
A bohémek városában,
Egy új forradalom lázad.
Szívekben ébred a vágy,
Szerelem, a szabadság.
Vannak forró vérű lányok,
Teljesítik pénzért kívánságod.
A Moulin Rouge-ban szórakozhatsz,
Szerelemnél, a szabadságnál nincs jobb.

Fogadó dal

Refrén :

Üdvözlégy Párizs, életek álma,
Szerelem, a remény városa.
Az embereket idevonzza,
A Moulin Rouge-ba csalogatja.
Szerelem, boldogság a kérdés,
Átélni a gyönyörű érzést,
Élmények, sikerek várnak,
A lányok kedvedbe járnak.
S mindenféle életet láthatsz.

Párizs fényei elragadnak,
Kalandra, az életre hívnak.
A szív keresi boldogságát,
Ember falja mohó vágyát.
Az ezer arcok városában,
Sokan hisznek csodájában.
Az érzelmek elszabadultak,
A férfiak a nőkre vadásznak.
A Moulin Rouge-i revü-világ
Élményt és szórakozást kínál.
Zene és tánc, a dal hangja,
Mindenki kedvét fokozza.
A bohém szívek vágyakoznak,
A szerelemről álmodoznak.
Ide járnak a szép táncosnőkért,
Fizetnek is boldog együttlétért.

Refrén :

Üdvözlégy Párizs, életek álma,
Szerelem, a remény városa.
Az embereket idevonzza,
A Moulin Rouge-ba csalogatja.
Szerelem, boldogság a kérdés,
Átélni a gyönyörű érzést,
Élmények, sikerek várnak,
A lányok kedvedbe járnak.
S mindenféle életet láthatsz.

A váratlan találkozás

Christián :

Egy éve történt a nagy szerelem,
Minden olyan szépnek indult.
Szerettem egy lányt, Satine-t,
Gyönyörű táncosnő volt.
Férfiak kedvence volt, imádták.
Mindenki tudta, hogy Ő kurtizán.
Satine sztár volt, rajongtak érte,
A Moulin Rouge ragyogó ékköve.

Elmondom nektek történetem
Egy váratlan esemény zavart meg.
A szállodában új versemet írtam,
Amikor szobámba esve, bezuhantak
Ezek a fura, de érdekes alakok.
Hello, a nevem Henry Toluse Lautrec.
Az én nevem pedig Audry,
Én vagyok az Argentin.
Bemutatkozott, de rögtön elájult.
Van egy furcsa betegsége (narcománia)?
Majd elkezdtünk mindenféle dologról beszélni,
Nőkről, szerelemről, forradalomról, a Moulin Rouge-ról.

Christián :

Christián vagyok, névtelen író és költő.
Mondták játsszam el az Argentin szerepét.
Mert betegsége sokszor váratlanul éri.
Aki svájci kecske pásztort alakít.

Toluse :

A Moulin Rouge-ból felkért Harold Zigler,
Írjam meg Audry a szerelmes történetet.
Modern legyen, a Hercegnek tetszen.
A Moulin Rouge-t megveszi egy Herceg.
Aki igazi színházat szeretne,
Ami új és igényesebb lenne.
Az embereket és a pénzüket idevonzza,
Nagy siker legyen a Moulin Rouge-ban.

Audry:

A kecske pásztor beleszeret a lányba.
A történet Svájcban játszódna.

Christián:

Legyen inkább India.
Mondjuk egy maharadzsa szeret a lányba,
Akit ékszerrel és gyémánttal halmoz el.
Ő nagyon gazdag, de gonosz,
S egy fényűző palotában él.

Többiek:

Miért pont ott?

Christián:

Mert izgalmasabb. érdekesebb.
S a kecskepásztor helyett legyen
Egy szitáros, aki szerelmes.
Nem mellesleg a maharadzsa zenésze.

Toluse:

A történet írásán még dolgozni kell.
Christián, Audry-val együtt írtatok meg.
Akinek az ötlet nem tetszett,
Rögtön kifejezte nemtetszését,
Ebből aztán vita kerekedett.

Christián énekelni kezd:

A zene hangjára a hegyek életre kelnek,
A dal, a szerelem szívünkben éljen.
Szeress és ne add fel az álmod,
A boldogságot megtalálod.
Mindenki szerelemre vágyik,
Csak öröm és boldogság számít.
Tiszta szerelem talán van, létezik,
Higgy benne, minden ember erre vágyik.

Refrén:

Úz a szív, a test ha szeret,
Szerelmet, vágyakat gerjeszt.
A boldog perceit szereti,
Az öröm ódáját zengi.
Ha bánat és csalódás éri,
A szívet-lelket keseríti.

Mindenki :

Ó ez csodálatos, Christián barátunk,
Siker lesz a mi forradalmunk.

Toluse:

Barátaim, úgy van nagyon tehetséges,
Christián jó lelkű szegény ifjú,
A szerencsáját bizony megtalálta.
Menjünk, mutassuk be neki Satine-t,
Kinek szépségéről beszél Párizs.
Győzze meg Satine-t Ő saját maga.
Ismerje Christiánt a Moulin Rouge-i csoda.

Christián :

Köszönöm barátaim, úgy legyen,
Ők gazdag angol íróként mutatnak be.
Az argentin öltönyét meg kölcsönbe kapta,
Induljunk és menjünk a Moulin Rouge-ba,
Szívünket az izgalom fokozta,
A többi már a szerencse dolga.

Moulin Rouge-i dal

Refrén :

Moulin Rouge a zene, a kánkán Mekkája,
Moulin Rouge a bohémek tanyája.
Moulin Rouge-ban van műsor és ragyogás,
Moulin Rouge-ban dül vidám kacagás,
Moulin Rouge-ban zúg a taps, a rajongás.
Moulin Rouge éjszakai lokál és bordélyház.

Felvidít a színpad látványa,
Gyönyörű lányok csodás tánca.
Szerelmet szólnak a férfiszívek,
Csókot dobnak Ők mindegyiknek.
Látvány és fények pompájában,
Repül az élet, siet, rohan.
Zene, a tánc ritmusa dobban,
Az esték telnek vígan, gyorsan.

Refrén:

Moulin Rouge a zene, a kánkán Mekkája,
Moulin Rouge a bohémek tanyája.
Moulin Rouge-ban vár műsor és ragyogás,
Moulin Rouge-ban sok a forróvérű lány.
Moulin Rouge-ban dül vidám kacagás,
Moulin Rouge-ban zúg a taps, a rajongás.

A mindenre hajlamos ember
Az életét is rombolja,
Ösztönét és vágyát hajszoja,
Nagyon sok szenvedélynek rabja.

Refrén:

Moulin Rouge a zene, a kánkán Mekkája,
Moulin Rouge a bohémek tanyája.
Moulin Rouge-ban van műsor és ragyogás,
Moulin Rouge-ban dúl vidám kacagás,
Moulin Rouge-ban zúg a taps, a rajongás.
Moulin Rouge éjszakai lokál és bordélyház.

Rap:

Vágy és mámor örömével
Játszik a test érzésével.
Várnak minket a bűbajos lányok,
A Moulin Rouge-i táncos „gyémántok”.
Szerelem lobban, a remény tüze,
Viszi a gyönyör, a vágy örülete.
Amikor boldog és örül a szív,
Szerelemben, a szabadságban hisz.

Moulin Rouge és a lányok

Tudod vonz Párizs éjszakája,
 Moulin Rouge, a lányok varázsa.
 Formás, gyorstüzelő puska-lábuk,
 Megbabonázva nézzük, csodáljuk,
 Szeretünk szórakozni, azért jöttünk,
 Zenére, a táncra nagyon pörgünk.
 A lányok minket felcsigáznak,
 Dicsérjük Őket, a kedvünkben járnak.
 Szerelmet, vágyat ébresztenek,
 Forró hangulatot teremtenek.
 Szórakozunk, hisz rövid az élet,
 A lányoknak örülünk, olyan szépek.
 Nem fogadnak el csecse-becsét,
 Nekik ékszer és gyémánt a tét.
 A szerelmükért sorban állunk,
 Legtöbbjüket nagyon kívánjuk.
 Dalol a szív, jónak-szépnek örül,
 Szerelem varázsa kell nővel együtt.
 Szeresd, hogy legyen öröme, boldogsága,
 Viszont fog szeretni és lehet jó társad.

Satine

Egy mecénás kényszerítette
A bujaság ősi mesterségébe.
Szerelem nélkül adja testét,
Éli könnyűvérű életét.
Satine szíve-lelke csalfa,
A csókját is pénzért adja.
A sok férfi megőrül érte,
Oly csábító az egész lénye.
Satine szívéen átrohannak
Az érzelem nélküli vágyak.
Ám teste vonzó gyönyöre,
Elbűvöl mindenkit vele.
A szép kurtizán táncos iránt
Ébred férfias kíváncsiság.
Neki szerelmet, pénzt ígérnek,
Érte Ők mindent megtennének.
Az alvilág kényszerű helyzetén,
Tovább űzi, játssza szerepét.
Megtanulta a kánkán-táncot,
Ő egy ismert kurtizán lány volt.
S nagy sikerének híre ment,
Teltház fogadja az estéket.
A táncos lányok dívája lett,
Élvezi a népszerűséget.
Minden nap táncol, fellép este,
Kurtizán élete is híressé tette.
De vágya, hogy legyen nagy szerepe,
A Moulin Rouge csillogó gyémánt ékköve.

A találkozás

Herceg és Harold Zigler találkozása a Moulin Rouge-ban

Herceg:

Zigler úr, van egy ajánlatom,
Megvenném Öntől a Moulin Rouge-t.
A feltételem hallgassa meg.
Adja át nekem a Moulin Rouge szerződés jogát,
Valamint nyerje meg nekem Satine bizalmát.
Hozzon össze vele még ma este,
Hogy kettesben legyek vele.
Tudja, nekem tetszik az a lány,
Az üzletünk ezen bukik vagy áll.

Zigler:

Madame Satine szép és tehetséges ám.
Megbeszélem vele a találkozást,
Nyugodjon meg, majd ajánlom magát.

Herceg:

Várom a mielőbbi választát.

Zigler:

Herceg úr! Nézze meg a lányok műsorát,
Érezze jól magát.

A Moulin Rouge

Nem kell kéjsóvárnak lenned,
A Moulin Rouge-ban kedvedre szórakozhatsz.
Választhatsz nőt, aki megvigasztal,
Udvarolj neki, meglátod ő marasztal.
A lányok táncolnak, lelkesek,
Odaadóak és kedvesek.
A nőt mindig meg kell nyerni,
Aki férfit, neki vágyát teljesíti.

Zigler:

(Satine öltözőjében)
Drága Satine, kicsi csibém,
A herceg a Moulin Rouge-t megvenné.
Egy nagy lehetőség kapujában állsz,
Te színésznő lehetsz, amire vágysz.
Nagyon tetszel neki, téged akar,
Veled ő még ma találkozna.
Tedd meg a Moulin Rouge-ért, a kedvemért.

Satine:

Rendben, mindannyiunk, a jövőnk sikeréért.

Helyszín: Moulin Rouge, az asztalnál

Zigler :

Herceg úr, Satine-al beszéltem, várja Önt este,
Nyolckor a vörös szoba lesz a találka helye.

Tudja nekem is érdekem,
A műsor után lesz ideje.
Nézze tovább az előadást,
Herceg úr, jó szórakozást.

Mindenki:

Örülj, dalolj, a ritmus legyen,
Zene, a tánc csodát tegyen.
A lányok „full” estét varázsolnak,
Nekünk és értünk a Moulin Rouge-ban.
A szépségük vonz ide minket,
Adja, sugározza az örömeiket.
Örülünk nekik, szeretjük Őket,
Hódítunk, csábítunk forró szívvel.

Zigler

(Odamegy Satine-hoz):
Látod Satine, ott a Herceg,
Vár Téged még ma este.
Az üzlet rajtad áll vagy bukik,
Megőrül érted, mondj mindenre igent.

*Most párválasztás következik,
A hangulat hőfoka emelkedik.
Toluse hirtelen megbotlik,
Italát a Hercegre önti,
S nagy bocsánatkérés közepette elnézést kér.*

A Herceg és testőre elégtételt követel.

Toluse-nak mondja:

Magának sokba kerül még.

*Felháborodva távozni kész.
Közben Satine Christiánék asztalához lép.*

Satine:

Uram, jön velem táncolni ?
Christián: Igen, Magával örömmel táncolnék.
Meg szeretném Önt hódítani,
Szeretnék Önnel találkozni,
Ha lehet, minél előbb jó lenne.

Satine:

Rendben van, még ma este.

Christián:

Mikor és hol ?

Satine:

Este nyolckor, első emelet hét, a vörös szoba.

*A táncnak közben vége.
Christián visszamegy Tolusék-hoz.*

Akik kérdezik őt érdeklődve:

Sikerült Hisz ez óriási, mikor és hol ?
A vörös szobában este nyolckor.

Satine ének-szólója

A nő szívét titok zárja,
Szerelmes szavakra nyitja.
Ha bántod, közelébe se enged,
Ezért aztán érte küzdhetsz.
Szép és csinos a nő, vagy tetszik,
A férfi meg akarja Őt hódítani.
Mindig szeretne ő imponálni,
A szerelmére nagyon vágyik.
Bűbájos és kedves tud lenni,
Sok férfi ezért is szereti.
Igényes, érdemes rá figyelni,
Ékszerrel, pénzzel lehet őt megnyerni.

Satine elájul.

Harold, Zigler és az emberek Satine nevét skandálják:

Satine, Satine, Satine.
A shownak folytatódni kell.

Mindenki:

Örülj, dalolj, a ritmus legyen,
Zene, a tánc csodát tegyen.
A lányok „full” estét varázsolnak,
Nekünk és értünk a Moulin Rouge-ban.
A szépségük vonz ide minket,
Adja, sugározza örömeiket.
Örülünk nekik, szeretjük Őket,
Hódítunk, csábítunk boldog szívvel.

*Közben Satine-t az öltözőbe viszik,
Szalmiákszeszes zsebkendőt tesznek az orrához,
Magához tér, de köhög és vért köp.
Orvost hívnak, bajt sejtene.
Az orvos megjött és megvizsgálta Satine-t,
Majd közli, hogy súlyos beteg tüdőbaj gyötri.
Két-három nap pihenést javasol neki.*

Művészek és barátok

Együtt vagyunk művészek, barátok,
 Festők, költők és zenész vagányok.
 Asztalon itallal tele poharunk,
 Iszunk, szórakozunk és csajozunk.
 A Moulin Rouge-ban töltjük az estétet,
 Így élünk mi víg és bohém életet.
 Szerelmet és kalandot keresünk,
 Szabadság, az élet nekünk ez kincs.
 Az elbűvölő táncoslányokat
 Az ékszer és gyémánt izgat.
 Mosolyuk, vidámságuk hív, ringat,
 Bús szívünknek adnak ők vigaszt.
 Keressük hol van a boldogság útja,
 Párizs és Moulin Rouge egy új csoda.
 S ami még érdekel minket :
 Szabadság, zene, Nő és szerelem.

Refrén:

Szabadság, a szerelem kell,
 A Moulin Rouge-ban érheted itt el.
 A forró hangulatú estéken
 Kitombolhatod életed.
 Test vágya, a szív ha érez,
 Szezelemért mindenre képes.
 Legyen pénzed, vár a sok Nő,
 Mindegyik csodás szerető.
 Velük együtt jó bulizni,
 Érdemes hozzájuk járni.
 Boldogságot, a szabadságot kell keresni,
 Az ember ami jó, azt szereti.

Tánc és örület

Moulin Rouge-ban tánc és show az élet,
Szerelmet és szabadságot ébreszt.
Szól a zene, kánkán örülete,
Tombolnak, mulatnak minden este.
Mámoros és vidám a hangulat,
Tapsolva dicsérik a lányokat.
Kebük-popsijuk izgalmas látvány,
Bravó-bravó – sokan kiabálják.
Satine a Moulin Rouge-i szép lány,
Szemében csábító, izgató huncutság.
Szerelmét, közelségét keresik,
A műsor látványa nekik tetszik.
Minden este hírbe hozza magát,
S várja a férfiak ajánlatát.
Arcán ragyog, csillog fények árja,
Ő a Moulin Rouge, a férfiak sztárja.

Refrén:

Szabadság, a szerelem kell,
A Moulin Rouge-ban érheted itt el.
A forró hangulatú estéken
Kitombolhatod életed.
Test vágya, a szív ha érez,
A szerelemért mindenre képes.
Legyen pénzed, vár a sok nő,
Mindegyik csodás szerető.
Velük együtt jó bulizni,
Érdemes hozzájuk járni.
Boldogságot, a szabadságot kell keresni.
Az ember ami jó, azt szereti.

Satine, Christián és a Herceg

Satine:

Hogy szólítsalak? Mi a neved?
Fiatal vagy, jóképű, tán a herceg?
Látom kívánsz, nagyon akarod.
Essünk túl rajta, most azonmód.

Christián:

Igen! Nem. Várj, még Satine,
Mondanék neked előbb valamit.
Nem vagyok az, akinek hiszel,
Christián a nevem és nem herceg,
S nem gazdag, csak egy névtelen költő.

Satine:

Becsaptál, ó én hiszékeny lélek!

Christián:

Kérlek, megmagyarázom Neked,
Toluse ajánlott beszéljek veled,
Hogy írjak meg egy szerelmes történetet.
Kérjem ki a véleményed,
Hogy ajánljál be Harold Ziglernek.

Satine:

Mondd Christián, mit képzelsz?
Szegény író vagy és névtelen,
Kurtizán vagyok, pénzért adom testem.

Akkor inkább a herceggel,
Aki gazdag és megfizet.

Christián :

Azért hallgass meg kérlek,
Adj nekem egy lehetőséget !

Satine:

Ah, nem! Minek ? Rád csak az időmet fecsérelem.

Christián (énekel):

A zene hangjára a hegyek életre kelnek,
A dal, a szerelem szívünkben éljen.
Szeress és ne add fel az álmod,
A boldogságot megtalálod.
Mindenki szerelemre vágyik,
Az öröm és a boldogság számít,
Tiszta szerelem talán van, létezik,
Higgy benne, minden ember erre vágyik.
Tiéd a dal, szívemből fakad,
A lelkem hangján üzen neked.
Vágyam, izgalmam oly hatalmas,
Téged kíván, szeret, jó hogy vagy !

Satine:

Ó ez csodálatos ! Írhatsz, beleegyezem,

Christián:

De mi lesz a Herceggel és Ziglerrel.

Satine:

Ígérem, velük is megbeszélem.
De most menj, mindjárt itt lesz a herceg.
Már késő! Christián gyorsan bújj el!

Herceg:

Jó estét, madame Satine,
Remélem várt, nagyon tetszik nekem.

Satine:

Ó herceg, Ön is nekem.

Herceg:

Akkor legyünk túl rajta.

Satine:

Jó lesz ittt, e gyönyörű ágyon.

Herceg:

Kívánom magát, mióta megláttam.

Satine:

Előbb igyunk valamit, vannak gátlásaim...

Herceg:

Nocsak, érzései irántam hogy megváltoztak!

Satine:

Most mégsem akarom, majd legközelebb.
Menjen, kérem A viszontlátásra!

Satine és Christián:

*Szállodában játszódik tovább.
 Christián beleszeret Satine-be,
 Nem érdekli, hogy kurtizán.
 Csak a közelében legyen,
 És meggyőzze Őt, hogy szereti.
 Satine-nek mondja ő is híres lesz és gazdag egyszer.
 Arra kéri Satine-t ne mondja meg a Hercegnek,
 Tartsák titokban az egészet.
 És mint a darab írója, szereplője van a próbákön vele.
 Közben Satine is beleszeret Christiánba.
 Tetszik, mert tehetséges és jóképű,
 Valamint odaadó és megnyerő.
 Megcsókolják egymást és szívükből szól a dal.*

Ének együtt:

Szerelem vágya repíti szívem,
 A boldogsággal száll most velem.
 Testemen fut a gyönyör érzése,
 A legszebb érzélem ereje.
 Minden perce csodákra képes,
 Ajkamon a csókod ízét érzem.
 Szeretlek, boldog vagyok veled,
 Fogd a kezem, többé el ne engedd.
 A szerelemben újra hiszek,
 Ezentúl csak Te vagy Nekem.
 Jöhet bármi és bárhogy legyen,
 A szívem, tudd: Téged szeret.

A herceg előtt próbálnak

A történetet próbálják.

Ének:

Hír járja szerelmes a maharadzsa,
Egy gyönyörű szép kurtizán lányba.
Elhalmozza őt ékszerrel, gyémánttal,
Magának akarja gazdagságával.
Szerelmet vall neki, csábítja,
A fényűző életet kínálja.
Ígéri kiemeli a bordélyházból,
Tisztességes nőt csinál a lányból.
Élhet boldogan a palotában,
Szolgák, udvarhölgyek társaságában.
Egy darabig minden szép és jó,
De megtetszik neki egy szitáros,
Aki a palotában zenél.
A maharadzsa még nem sejt,
Hogy a szerelmet szövögetik.
Ők már titokban találkoznak,
Egymásnak hűséget ígérnek,
A palotából megszöknének.
Az esküvő napja közeledik,
Mindenki várja, készülődik.

A hercegnek mondják:

Itt lenne egy titkos dal.

*Satine és Christián énekli a dalt.
A herceg rájön, hogy szeretik egymást.*

A herceg válasza:

Nem kell a dal.
A lány ne a szitárost válasza,
Hanem a dúsgazdag maharadzsát.
Amúgy a darab nagyon tetszik.

Herceg mondja:

Holnap lesz a főpróba,
Kész legyen minden a Moulin Rouge-ban.

*A herceg mondja Ziglernek,
Hogy testőrével megöleti Christiánt,
Ha még egyszer meglátja Satine körül.
Zigler beszél Satine-val, mit mondott a herceg.
Menjen, sértse meg Satine Cristiánt.
De még elmondja Satine-nak,
Amit az orvos mondott neki:
Hogy nem sok ideje van hátra,
Ugyanis halálos beteg.*

Christián a szállodában beszél Satine-al

Satine:

Christián vigyázz, a herceg megölet,
Rájöttt, hogy mi szeretjük egymást.
Nem akar látni a Moulin Rouge-ban.
Örülten féltékeny, gyűlöl téged.
Kérlek ne gyere oda többé,
A herceg hatalma messze ér.
Tudod kegyetlen, megtenné.
Nem lehetek a tiéd, én kurtizán vagyok.
A herceg gazdag, őt választom.
Színésznő akarok lenni, ez a vágyam,
Utolsó lehetőségem lehet nála.

Christián:

Satine szeretlek, ne add fel!
Szeretlek, a titkunkat őrizd meg.
Az álmokban én most is hiszek,
Mégis elhagysz, mert szeretlek,
És mindezt a hercegért teszed.

Satine elmegy.

A történet és a szerep

Mindenki :

Itt vagyunk halljátok, lássátok,
Mi érdekli a publikumot.
Szerelmek, sorsok, történetek,
Amiről emberek beszélnek.
Öröm-sírás, nevetés-bánat,
Szívünk-lelkünk megtalálja.
A boldogságot is felkínálja,
Minden élet a sors adománya.
Menjünk a Moulin Rouge-ba,
Aki eljön az élményt kapja.
Szerelem, boldogság, fordulat és dráma,
Érintsen meg a történet, zenéje, hatása.

Függöny fel.

Nagy eseményre készülünk ma,
Nőszülni akar a maharadzsa.
Egy kurtizán lányt vesz feleségül,
Vár fényűzés és csinnadratta.

Maharadzsa:

Mikor jön (*Satine*) Cecil, ma még nem láttam ?

Szolga:

Kint van a kertben, nyelvünket tanulja.

Maharadzsa :

Már nagyon jól beszél, szavunkat megérti.
Kultúránk, a zenénk, úgy látom érdekli.
Neki élmény kell, a zene lelkesíti.

Szolga:

(Satine) Cecil felénk tart, beengedjem ?

Maharadzsa :

Jöjjön a szerelmem, tudja meg szeretem.
Boldogságom, gazdagságom nagy,
Meggérem a kezét még ma.

Satine, mint Cecil:

Jó napot, látom várt engem,
Nagy a jövő-menés, mi lehet ?

Maharadzsa:

Meg fogja tudni kisasszony,
(Satine) Cecil mint tudja nagyon szeretem,
Meggérem a kezét, legyen a feleségem.
Szolgám, hozd ide az ékszerdobozt,
Hűségem jeléül felcsatolom (Satine) Cecilre a gyémántot.

(Satine) Cecil:

A pénzen vett boldogság olyan más,
Az érzelem nélküli szerelem csak ámitás.
Hiába van körülöttem fény és ragyogás,
A szívem dönti el, kit szeret és kire vár.

(Satine) Cecil elszalad, kimegy.

A függöny legördül, vége az első résznek.

*Az öltözőben Christián várja Satine-t,
Kezében a megszerzett pénzzel.*

Christián:

Itt van tessék, megfizetlek mindenért !

*Satine nem fogadja el a felkínált pénzt,
Kirohan az öltözőből, Christián meg utána.
A herceg testőre észre veszi őket,
S le akarja lőni futás közben Christiánt.
Bonyodalom keletkezik, nem tudni mi lesz.
A színpad felé rohannak.. Az előadás folytatódik.*

A függöny felgördül, második rész.

A palota udvarán a tömeg várja mi fog történni.

Mindenki:

Megváltozott a lány véleménye,
Nem szereti a maharadzsát vége.

(A herceg is burkoltan itt kap választ.)

Maharadzsa :

Felkaroltam és kiemeltem a bordélyházból,
Ékszerrel, gyémánttal megajándékoztam.
Gazdagságban élhetne velem,
Neki semmi gondja se legyen.

Mindenki:

Ugye milyen nehéz dönteni,
 Ma még a szíve titkát őrzi.
 Szerelem és lelke vágyát,
 Talán megtudjuk és közli.
 (Satine) Cecil szíve, lelke mást kíván,
 Johnatán (Christián) szerelmére vár.
 Ő nem gazdag, mint a Maharadzsza,
 Boldogságát félti, pénzért nem adja.
 Johnatán zenél, szitáron játszik,
 Cecil szerelmére vágyik.
 Iránta a forró szenvedély viszi,
 Szívét a szerelem őrjíti.

(Satine) Cecil:

A maharadzsát nem szeretem,
 Hiába adna meg mindent nekem.
 Nem adom fel, szívem mást szeret,
 Johnatánnal (Christián) tudom újra boldog lehetek.
 Látom benne az őszinteséget,
 Szerelmes, boldog és hűséges.

*Közben a színpadon sikerül lefogni a testőrt.
 A pisztolyt kicsavarják a kezéből, leszerelik.
 Christián is a színpadon van,
 És előadják Satine-al a titkos dalt.
 A herceg észreveszi őket, dühös lesz,
 Székéből felkel, nem tudja mit csináljon.
 Végleg rá döbben, hogy Satine Christiánt szereti.
 Kínjában összetörten végighallgatja éneküket.
 De rájön, hogy óriási a siker,
 A tömeg felállva ünnepel.*

A titkos Dal (mégis előadják)

A szerelem kell, szeretni kell,
Szívedből az érzést ne dobd el.

Őszintén add, repülni akar
A szép és csodás boldogsággal.

Várom az őszinte szavad,
Szerelem csak szívből fakad.
Repülünk szerelem vágyán,
Szívünk-lelkünk boldogságán.

Az élet nehéz napjain
A reményt adják álmaink.
Higgy benne és boldog lehetsz,
Meglátod viszontszeretnek.

A szerelem mindig erőt ad,
A szív szeret, boldogsága van.
Legszebb érzés ami hat,
Olyan jó, hogy nekem vagy.
Jöhet bármi. tudom szeretsz,
Minket csak a halál választhat el.

*Satine a dal után rosszul lesz.
A függönyt behúzzák,
Satine és Christián búcsúzik egymástól.*

Satine mondja:
Írd meg szerelmünk történetét,
Tudják boldogságunk, ismerjék.

Satine meghal.

Emlék dal

Satine meghalt, szomorú vagyok,
A testem fájdalmasan zokog,
Szerelmét, emlékét őrzi szívem,
Kapcsolatunkat nem felejtem.
Történetünket ismerd meg Te is,
Nagy szerelem volt – sajnos rövid.

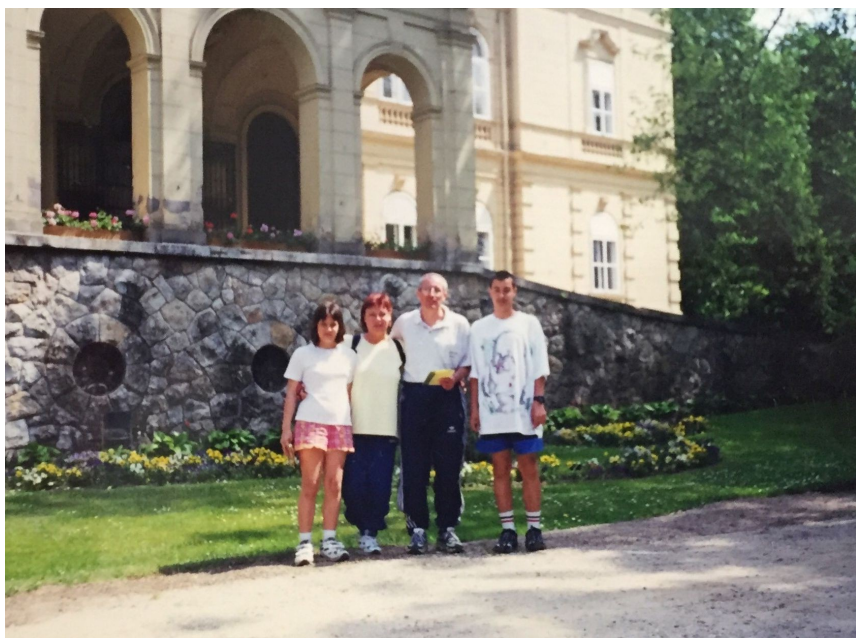
Fotók

**Egyszerű ember vagyok,
Írás völgyében lakom.
Szavak kertjét építem,
Legyen aki megértsen.**